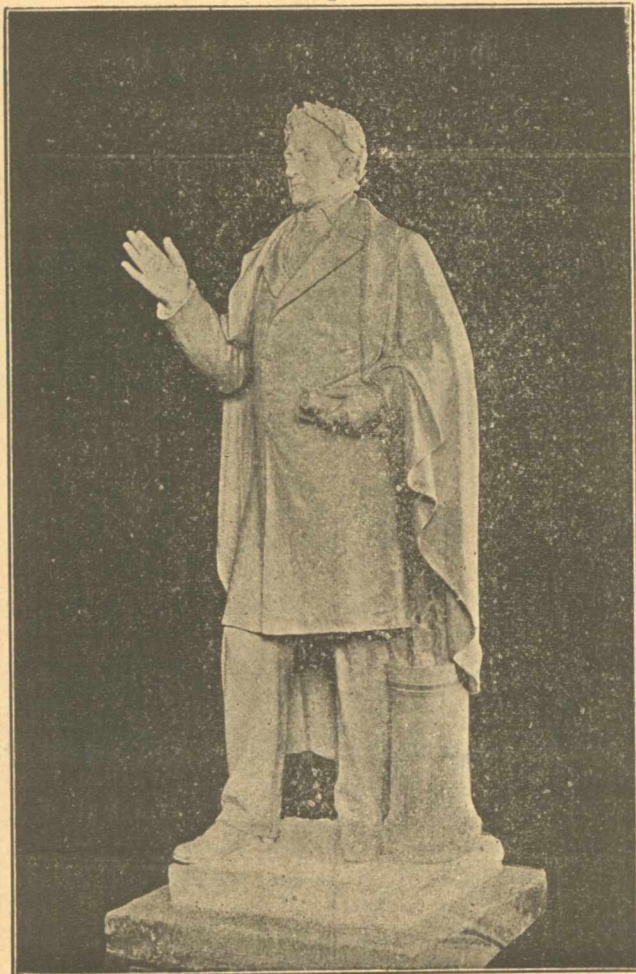


ΕΤΟΣ Ε'.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1902.

ΑΡΙΘ. 11.



Τὸ ἐν Ζακύνθῳ ἄγαλμα Διονυσίου Σολωμοῦ.

## ΧΑΙΡΕ ΖΑΚΥΝΘΟΣ!...

Δόξα σὲ ἐστὲν ὁλώμορφο καὶ ὁλεύωδο ρησί!...  
Στὸν Ἥλιο σου ἐπρωτάριξε τὰ μάτια Του ἀπαλά,  
Καὶ τοῦ γλαυκοῦ Ἰονίου σου τὰ παραρμόνια κύματα  
Τὸν πρωτοξανουρίσανε γαρὸν ἄνερα, τρελλά!...

Δόξα σὲ ἐσέ, ποῦ ἡ αὔρες σου τοῦ ἀνάστησαν τὴ Λύρα  
Καὶ ἀπόκρυφα ἀνατρίγισαν στὸν πρῶτο της παλιό.  
Τῆς γαργανγὲς καὶ τὰ ἄνθη σου ἄν τοῦ ἀπλώσες τριγύρα  
Μὰ Ἐκείνος ἄστρο σὲ ἔφερε στὸν ἄπειρο Οὐρανό!...

Φαντάζεις κάτι πλέον τρανό, εὐτυχημένη χώρα!  
Δὲν εἶσαι μόνο τὸ ὄμορφο κι' ἔρωτικό ρησί,  
Μὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ πλάτη σου, Ἥλιος καιρούργιος τώρα,  
Ἀστράφτει ἡ μεγαλόπρεπη καὶ Οὐρανία Του ψυχή!...

Τὰ κύματά σου ἔχουν φωνή. Τὰ ἀγέρια σου λαλοῦνε!  
Καὶ ἡ τραγουδοῦν βροντόφωνα τὸ «Χαίρε Ἐλευτεριά»  
Ἡ τὴ Φαρμακωμένη σου βραγρὰ μοιρολογοῦνε,  
Ἡ τῆς Πιγγμένης φέρνουνε τὰ λόγια τὰ πικρά!...

Χαρὰ σὲ ἐστὲν!... Ἡ Μοῖρά σου γλυκεῖα καὶ μυροφόρα!  
Μὲ τὸ ὄνομά Του ἡ Δίξυ σου θὰ λάμπη καὶ θὰ ζῆ,  
Ἡ Ζάκυνθος γελοῦμενη καὶ εὐωδιασμενη χώρα,  
Πατρίδα, ἐσύ, τοῦ ἀθάρατου, γλαυκοῦ Τραγουδιστή!...

Θρ. Ζωῖόπουλος

## Ο ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ

Ἐὰν ὁ ἐξ ὀργῆς, μίσους, ἔρωτος, λόγων τιμῆς, πολιτικοῦ πάθους καὶ τόσων ἄλλων ἐλατηρίων προβαίνων εἰς τέλεσιν ἐγκλήματος ἄνθρωπος ἀποτελῆ τὸ κοινωνικὸν ἐξέλκωμα, πρὸς καταπολέμησιν καὶ θεραπείαν τοῦ ὁποίου ἀγωνίζονται διηνεκῶς αἱ συντεταγμέναι κοινωνίαι, ἀλλ' ἡ ληστεία, εἴτε τῶν ὀρέων, εἴτε τῆς θαλάσσης, ὑπῆρξεν αἰετοῦ ὁ πολὺπους, ὅστις ἀσφυκτικῶς περιέσφιξε ταῦτα, ἐνέσπειρεν εἰς αὐτὰς τὸν τρόμον, τὸν πανικὸν καὶ τὴν ἀταξίαν,

Ἐνεκα τούτου δ' ἴσα-ἴσα εἰς ἐποχὴν παλαιότεραν, ὅτε οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν ἐζήτησαν νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τὰ πλήθη διὰ τῆς φρίκης καὶ τοῦ ἔλεθρου, ἀπαντῶμεν ἐκτιμώμενα καὶ ἐνθαρρυνόμενα καὶ ἀμειβόμενα τὰ κκοποῖα καὶ φθοροποῖα ταῦτα στοιχεῖα ὑπὸ τε βασιλέων καὶ αὐτοκρατόρων πρὸς ἐκπλήρωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τῶν διαφορῶν σκοπῶν αὐτῶν,

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν θρησκευτικῶν πολέμων, κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἀκόμη ἐπανά-

στασιν, βλέπομεν Κυβερνήσεις καὶ ἀρχηγούς κρατῶν συναλλασσομένους πρὸς τὰς κακούργους αὐτὰς ὀρδὰς, μισθοῦντας καὶ βραβεύοντας ταύτας πρὸς διάπραξιν φόνων καὶ ἐρημώσεων, ἀλλὰ καὶ πολλάκις εἰς συνθηκολογίαν πρὸς αὐτὰς ἐρχομένους, ὡς ἴσοι πρὸς ἴσους. Σὺν τῇ παρόδῳ ὅμως τοῦ χρόνου καὶ τῷ δι' αὐτοῦ ἐξαπλωθέντι πολιτισμῷ ὁ ληστὴς ἀπέβαλε πᾶσαν αἴγλην, δι' ἧς περιέβαλον αὐτὸν ἡγεμόνες καὶ δημοκρατίαι, ἀπέμεινε δ' ὡς ὁ τύπος τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἐχθροῦ τῆς κοινωνίας, τοῦ κεκηρυγμένου πολεμίου αὐτῆς, ὡς ἡ κεκορυφωμένη ἐκπροσώπησις τοῦ ὑπερβάτου καὶ παραβάτου τῶν νόμων, ὡς ὁ ἀντίπους τῆς ἀνθρωπίνης ἀδελφότητος καὶ ἀλληλεγγύης.

\*  
\* \*

Ἐρμαιον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ στιγμιαίας παραφορᾶς, παραφορᾶς, ἀλλ' ἐνέχων βεβαίως καὶ θηριώδη ἐνστικτὰ, ἀφοῦ εἶδε πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀσπαιρὸν τὸ πρῶτον θῦμα, τρέπεται ἀμέσως ἐπὶ τὰ ὄρη ὃ ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸ πρῶτον προσβλέψας τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν δειράδων καὶ ἐν ταῖς λόχμαις καὶ ἐντὸς τῶν φαράγγων

χειροτονεί αὐτὸς ἑαυτὸν βασιλέα. Φεύγων τὴν δίωξιν τῆς πολιτείας, τιθέμενος ἐκτὸς τοῦ νόμου, outlaw, ὡς οἱ Ἄγγλοι λέγουσιν, ὀμνύει ἐκδικῆσιν, πόλεμον καὶ λεηλασίαν. Θέλει αὐτὸς νὰ ἴσταται ἐκεῖ ὑψηλὰ ὑπεράνω τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, δεσπόζων ἀυθαίρετως, ἐπιβαλλόμενος αὐτοβούλως, συγκρουόμενος πρὸς πᾶν ἐμπόδιον εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἰδίας θελήσεως προσκόπτων. Ἀπὸ ἡμέρας δ' εἰς ἡμέραν ἡ κυριαρχία αὐτοῦ λαμβάνει σάρκα. Εἴτε ἐκ φόβου, εἴτε ἐκ συμφέροντος προσπίπτουσιν εἰς αὐτὸν τινὲς τῶν εἰς τὴν περίμετρον τῆς δεσποτείας αὐτοῦ ὑπαγομένων κατοίκων. Τυχάνει περὶ θάλασσαν, ὑποστηρίζεται, ἀποκρύπτεται ὑπ' αὐτῶν. Καὶ εἰς τοὺς εὐφρανταστέρους δὲ μεταξὺ τούτων παρίσταται ὡς ἦρωας, ὡς δύναμις ἀσυνήθης, ἡγεμονεύουσα. Βλέπομεν δὲ τότε ἐκπληκτικοὶ καὶ δάκρυα ἀκόμη χυνόμενα ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ.

Τὰ μέσα, ἅτινα μεταχειρίζεται ὁ ληστής τῶν ὀρέων, εἶνε ἀπλὰ καὶ τραχέα ὡς ἡ καταγωγή αὐτοῦ. Κορένουσιν οὕτως τὴν ἐκδικῆσιν καὶ τὴν πλεονεξίαν αὐτοῦ διὰ κατακυροσύνης ἀτόμων ἢ ζητηῶν λύτρα, ἀεὶ ποτε προσπαθῶν θηριωδίαν καὶ θάρος νὰ ἐπιδεικνύη. Φεύγων δὲ τὸ κράτος τῶν νόμων προκαλεῖ ἀκαταπύστως τοὺς ἐκτελεστάς αὐτῶν καὶ ἔχει ὑπ' ὄψιν νυχθημερόν, ὅτι θὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡμέραν τινὰ τούτους στῆθος πρὸς στῆθος. Καὶ κατὰ τοῦτο ὁ ληστής τῶν ὀρέων διαφέρει τοῦ ληστοῦ τῶν πόλεων. Πλάσμα ὁ τελευταῖος οὗτος τοῦ προωδευμένου πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἐπιτετηδευμένων μηχανορραφῶν καὶ πονηριῶν αὐτοῦ, ἔχει ὡς μόνον ὄπλα τὸ σκότος τῆς νυκτός καὶ τὴν πανουργίαν. Εἶνε αἰμοχρῆστερος τοῦ ληστοῦ τῶν ὀρέων. Τὸ κυριαρχοῦν ἐν τούτῳ αἰσθημα δὲν εἶνε ἡ ἐκδικῆσις, ἀλλ' ἡ πλεονεξία καὶ μόνον ἡ πλεονεξία, ἡ ὑπουλοὺς καὶ αἰμοβόρος τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν ὕαινα. Δὲν συγκινοῦσιν αὐτὸν οὔτε θρηνοὶ γυναικῶν, οὔτε κλαυθμηρισμοὶ παιδῶν καὶ νηπίων. Μὲ τὴν σφύραν ἢ τὸ ἐγγεῖρδιον εἰς χεῖρας ἀποπνίγει πᾶσαν φωνὴν προδίδουσαν αὐτὸν καὶ θραύει ἐμάχρα. Περιφορνεῖ τὸ στέμμα αὐτοχειροτονήτου βασιλέως. Ἐνα πόνον ἔχει, τὴν πλήρωσιν τοῦ θυλακίου. Ἐν ὄνειρον τρέφει, πῶς νὰ πορισθῇ τα μέσα ἀσελγοῦς καὶ ἀσώτου βίου, ἀπολαύσεως ἡδονῶν καὶ κορσεμοῦ παθῶν. Δὲν ἀποφεύγει τὴν κοινωνίαν, ὡς ὁ ληστής τῶν ὀρέων. Τούναντιον ζῆ ἐν μέσῳ αὐτῆς—καὶ ἐν μέσῳ ταύτης τεταίνεται καὶ πραγματοποιεῖ τὰ κακοῦργα αὐτοῦ σχέδια. Διὰ τοῦτο ἐφ' ὅσον συμυκνοῦνται αἱ πόλεις καὶ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας προχωροῦσιν, αἱ λησταὶ οὗτοι τῶν πόλεων πολλαπλασιάζονται, ὡχρῶσι δὲ πρὸ αὐτῶν καὶ ὑποχωροῦσι καὶ ἐξαφανίζονται οἱ λησταὶ τῶν ὀρέων. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶναι προϊόντα τῆς πρωτογενούς τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεως, κλέπται καὶ λεηλάται νομαδικῶν λαῶν. Οἱ λησταὶ τῶν πόλεων τυγχάνουσι τούναντιον βλαστήματα τοῦ πολιτισμοῦ, κλέπται χρήματος καὶ κοσμημάτων ὑπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας.

Ἄλλ' ὅπως τὰ ὄρη καὶ αἱ πόλεις, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ θάλασσα διέπλασε καὶ αὐτὴ τὰ ἀνθρώπινα τέρατα αὐτῆς. Ἡ θάλασσα ἡ ἀνοικτή, ἡ θάλασσα ἡ πλατεῖα, ἡ θάλασσα μὲ τὰ κύματα, ὅπως τὰ ὄρη μὲ τὰς δεῖράδας καὶ τὰς φάραγγας, ἐθώπευσεν ἐπίσης τὰς κακοῦργους καὶ αἰμοδιψεῖς τοῦ ἀνθρώπου ὀρέξεις καὶ παρέσχεν εἰς

αὐτὸν ὡς κρησφύγετον τὴν ἀπαλὴν αὐτῆς ἐπιφάνειαν μὲ τὴν συντροφίαν τῶν ἀστέρων καὶ τὴν βοήθειαν τῶν ἀνέμων. Ἡ συναλλαγὴ, ἡ ἐπιμιξία, ἡνάγκασαν τὸν ἀνθρώπον νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τῶν ὀρέων εἰς τὰ παράλια, ἀλλὰ καὶ οἱ διώκται καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ κατῆλθον ὡσαύτως ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ ἔλλειψις δὲ διέθουδς προστασίας τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους ὑπέβαλε καὶ ἐξωγόνησε τὴν διὰ τούτου ἀσκουμένην πειρατείαν. Εἰς χρόνους παρελθόντας τοσοῦτον αὐτὴ ἤγειρε θρασεῖαν τὴν κεφαλήν, ὥστε καὶ στολοὶ κατ' αὐτῆς νὰ ἐκκινῶσι καὶ οἱ εἰς Ἱερουσαλήμ μεταβαίνοντες προσκυνηταὶ νὰ προτιμῶσι τὴν διὰ ξηρᾶς ὁδὸν ἀπὸ ἐκείνην τῆς διὰ θαλάσσης. Εἰς τὸν κατὰ τῆς πειρατείας δὲ ἀπυκνιστον πόλεμον ὀφειλομεν ἐπίσης καὶ ἡμεῖς κατὰ πολὺ τὴν ἡρωικὴν διαμόρφωσιν τῶν ἐνδόξων τοῦ Ἀγῶνος ἡμῶν πρωταθλητῶν.

Ἀνδρῶς ἡ πειρατεία εἰς ἐποχὴν παρωχημένην ἐκράτει τοὺς παραλίους πληθυσμούς εἰς διηλεκτὴ ἀγωνίαν, ὥστε οὗτοι νὰ περιθάλωσι τὰς πόλεις αὐτῶν διὰ φρουρίων ἢ νὰ ὀπισθοχωρῶσιν εἰς τὰ μεσόγεια, εἶχεν ὅμως αὐτὴ καὶ μίαν ὄψιν ἐθνικὴν. Διότι σπανίως ἢ οὐδέποτε διενηργεῖτο κατὰ ὁμοθυμῶν ἢ ὁμοθρήσκων. Εἶχε χροιάν πολεμικὴν καὶ πρόφρασιν τὸν μετ' ἄλλοφύλων ἀγῶνα. Ἀλγερίνοι πειραταὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐλιζόντο τὰ ἐλληνικὰ παράλια καὶ τὰς νήσους τοῦ Λιγαίου πελάγους κατὰ τούτων δ' ἀδιακόπως ἐμάχοντο καὶ οἱ ἦρωες τῶν θαλασσῶν ἡμῶν. Ἐλήστευον μὲν οἱ Ἀλγερίνοι πειραταὶ, συγγρόνως ὅμως εἶχον σύνθημα καὶ τὴν ἐπιθεσίαν κατὰ τοῦ Σταυροῦ, ὅστις γενναίως ἠμύνετο καὶ ἀντεπετίθετο κατ' αὐτῶν. Ἄλλ' ὁμόφυλοι καὶ ὁμοθρήσκοι νὰ ἐπιτίθενται τὴν σήμερον ἐκ τοῦ συστάδην κατὰ τῶν παραλίων ἡμῶν, νὰ ἐνσπεύρωσι δ' εἰς ταῦτα τὸν πανικὸν καὶ τὸν τρόμον ἰδοὺ ἐν ἐπι στίγμα. — πρὸς τῆς ἐνίστα ἀναρχισμένης ληστείας—κατὰ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, ἥτις ὀφείλει διὰ πάσης θυσίας νὰ ἀπαλείψῃ αὐτὸ!

Κ. Κυπριάδης.

## ΜΑΡΑΣΜΟΣ

Δροσερώτατο ἀέρι,  
Ποῦ σκορπῆς μαργαριτάρια  
Σ' ὄλα γύρω σου τὰ μέρη  
Καὶ δροσιζεῖς τὰ χορτάρια.

Ἄς ἔμπορῶσιν τὴν μαυρίλα  
Ποῦ μὲ ζώνει νὰ ξεσχίσῃς  
Καὶ τὰ μαραμμένα φύλλα  
Τῆς καρδιάς μου νὰ δροσίσης.

Σ' τὴν καρδιά της τὸ νοοῦσα  
Πέλαγος πῶς θαῦρω, μαῦρο,  
Μα 'ς τὰ βάθη της θαρροῦσα  
Καὶ μαργαριτάρια ναῦρω.

Δὲν ἐπίστευα ποτέ μου  
Ναῦρω φεῖδία ἐκεῖ κάτω  
Καὶ τὸ σπῆθος της, θεῆ μου,  
Ναῦρω κράτος τοῦ θανάτου.

Ἀχιλλεὺς Γ. Καραβίας

## ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΥ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀπέθανον ἐκ δηγμάτων ὀφείων ἐν Ἰνδία, ὡς αἱ ἐπίσημοι στατιστικαὶ ἀναφέρουσιν, ἄνω τῶν 23,000 ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βεγγάλῃ ἔπαθον 10,797· πολλὰ δὲ κρούσματα οὔτε ἀναγράφονται καὶ. Διὰ τοῦτο φυσικὸν εἶνε νὰ μὴ παύωσιν αἱ ἐρευναι πρὸς εὑρεσιν μέσων δραστηρίων κατὰ τοῦ δηλητηρίου τῶν ὀφείων, δὲν πρόκειται δὲ περὶ ἐνὸς δηλητηρίου, ἀλλὰ περὶ πολλῶν καὶ διαφορῶν. Ἐκάστου σχεδὸν ὀφείως ὁ ἴδς ἐπιφέρει τὸν θάνατον κατὰ διάφορον τρόπον. Οὕτω μετὰ τὸ δῆγμα τοῦ ἰσοβόλου ὀφείως Κόβρα, ἔστις καλεῖται καὶ «διοπτροφόρος», ἐπέργεται παράλυσις τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων· τὸ δὲ δηλητήριο τοῦ Δαβοῖα ἐπιφέρει σφοδροτάτους σπασμούς, καὶ οὕτω τὰ συμπτώματα εἰς ἕκαστον σχεδὸν δηλητήριο διαφέρουσιν, ὅπερ φυσικῶς ἀποδεικνύει καὶ διαφορὰν τῆς δηλητηριώδους οὐσίας. Ὁ ἐρευνῶν λοιπὸν δὲν ἔχει μόνον νὰ εὕρῃ τὸ θεραπευτικὸν μέσον δι' ἕκαστον εἶδος, ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ ἐξκριθῶσιν τὰ ἕκαστοτε συμπτώματα καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου. Τοῦτο ὅμως σπανίως συνέβη μέχρι τοῦδε, οὔτε ἐλύθη ἀκόμη τὸ μέγα ζήτημα, ἂν τὸ δηλητήριο ἐνεργῇ κατ' εὐθείαν ἐπὶ τῶν νεύρων ἢ ἐπὶ τοῦ αἵματος καὶ ἂν ἀπαιτῆται χημικὸν ἢ φυσιολογικὸν θεραπευτικὸν μέσον. Ἰδιαιτέρως προσοχῆς ἔτυχον τὰ πρὸ ὀλίγου γενομένα πειράματα τοῦ ἱατροῦ Dr! Caluette ἐν τῷ ἰνστιτούτῳ τοῦ Pasteur, διὰ τοῦ δηλητηρίου τοῦ Κόβρα, ἰδίως διότι κατάρθωσεν ὁ ἱατρὸς οὗτος νὰ καταστήσῃ ἐντελῶς ἀκίνδυνον τὸ δηλητήριο προσθέτων διχλωριασθεσίον ἐντὸς τῶν δοκιμαστικῶν σωλήνων. Μέχρι τοῦδε τὰ πλεῖστα τοιαῦτα πειράματα εἶχον ἀποτύχη.

Ἐξαίρεσιν ποιῶσι μόνον τὰ πειράματα δι' ὑπερμαγνητικοῦ Καλίου, ὅπερ ὅμως ὡς ἱαματικὸν μέσον εἶνε ἀνωφελὲς κατὰ τοῦτο, ὅτι καταστρέφει τὸ δηλητήριο μόνον ὅταν ἐρχεται εἰς πραγματικὴν μετ' αὐτοῦ ἐπαφήν, ὥστε δὲν κέκτηται μεγαλητέραν ἀξίαν ἢ τὸ κατεῖν ἢ κόπτειν τὴν πληγὴν. Ὁ Caluette δι' ἔσχυριζεται, ὅτι δι' ἐνέσεων διαλύσεως διχλωριασθεσίου (χλωριούχου ἀσθεσίου) 1 πρὸς 60, εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος καταστρέφεται τὸ δηλητήριο. Δι' ἐνὸς χιλιοστοῦ τοῦ γραμμαρίου δηλητηρίου τοῦ Cobra δοκιμασθέντος πρότερον διὰ τῆς θανατώσεως δύο κονίκλων ἐγένοντο ἐνέσεις ἐπὶ κονίκλων καὶ χοίρων καὶ κατόπιν ἕτεροι ἐνέσεις ἐκ διαλύσεως διχλωριασθεσίου· ἐξ ἑνδεκα κονίκλων καὶ δύο χοίρων, ἐφ' ὧν ἐπειραματίσθησαν, ἀπέθανον μόνον τῆσρα ζῶα. Ἐπίσης ὁ ὀρρὸς τοῦ αἵματος ἐμβολιασθέντων ζῶων φαίνεται ὅτι καταστρέφει τὴν ἐνέργειαν τοῦ δηλητηρίου. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ τινες ἐνστάσεις. Πρῶτον τὸ δηλητήριο δὲν προήρχετο ἐκ ζῶων ὀφείως, ἀλλ' ἦτο πολλῶν μηνῶν ἴσως καὶ ἐτῶν· ὅτι τὸ δηλητήριο θεωρεῖται ἀδιάφορον, ἐν τούτοις ὑπάρχει πιθανότης, ὅτι τὸ κατὰ τὸν ἄνω τρόπον δοκιμασθὲν εἶνε κατ' οὐσίαν διά-

φορον, τοῦ νωποῦ καὶ διὰ τοῦ δῆγματος εἰσδύοντος δηλητηρίου. Ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις, ὅτι οἱ κόνικλοι καὶ ἄνευ τῆς ἐνέσεως δὲν θὰ ἔμενον ἐν τῇ ζωῇ. Ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ζῶν ἐν χώραις ὀφιοτρόφοις γνωρίζει ἕκαστον τὰς παραδειγματῶν, κατὰ τὰ ὅποια ἕνεκα ἀνεξηγήτων λόγων ἐπῆλθε θεραπεία ἀνθρώπων κατὰ τὸ φαινόμενον ἐτοιμοθανάτων ἐκ δῆγματος ὀφείως. Ἐκτὸς τούτου εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ δηλητήριο τοῦ Κόβρα ἐπὶ διαφορῶν ζῶων ἔχει διάφορον ἐνέργειαν. Ἐπι δὲ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τὰ ἐπακολουθοῦντα τὸ δῆγμα φαινόμενα σχετίζονται πρὸς διαφορὰς τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐρευνας τὸ δηλητήριο τοῦ Κόβρα ἐνεργεῖ προξενοῦν ζύμωσιν τινα, θεωρεῖται δὲ ὅτι ἰδίως τὴν τῆς σιέλου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Dr. Caluette εἶνε βεβαίως ἡ σπουδαιότατη τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων κατὰ τῶν δηλητηρίων τῶν ὀφείων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

## ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

I

Ἄκου μανούλα μου καλὴ  
ἄκου, ἂν δὲν φοβᾶσαι  
τ' ὄνειρο ποῦδα τὴν αὐγή·  
ἔστων οὐρανὸ κι' ἐδῶ ἔσθι γῆ  
πάντα νὰ τὸ θυμᾶσαι.

Ἐκεῖ ποῦ ἀρμενίζαμε  
ψυδαίε μπόρα μία  
πιάνει ἀγέρας δυνατὸς  
μαυρίζει γύρω' ὁ οὐρανὸς  
κι' ἀρχίζ' ἢ τρικυμία.

Ἀρχὸς θαρροῦσα πῶς πολλὴ  
θὲ νᾶν' ἢ δυσκολία  
μὰ κεῖ ὅτῃ δεξιὰ μεριά  
εὐθὺς ξανοίγει ξεστεριά  
καὶ παύ' ἢ τρικυμία.

Ἄφῃσα τότες τὰ πανιὰ  
καὶ πάω' κεῖ ἔσθιν πλώρη  
νὰ δῶ μὲ ἄφῃση καρδιά  
ἄχ! ποῦ μὲ μαῦρον ἀπονιὰ  
τὸ κύμα ποῦ μ' ἐθώρη.

Κοιμήθηκα κι' ἐθάρρησα  
πῶς πλιγενα ἔσθιν βρούσι  
μ' ἕνα σταμνὶ ἔσθιν ἀγκαλιά,  
μὰ ἔτυχε κεῖ μὴ κοπελιά  
πικρὰ νὰ μοῦ μιλήσῃ :

Ἄλλοιμονον, ἢ μοῖρα σου  
λίγο θέλει νὰ ζῆσης  
κι' ἐκεῖ ἔσθι γαλανὸ γιαλὸ  
πῶχει τὸ ἄζωον νερὸ  
τὸν τάφον θὰ ζητήσης »

## II

Πέρασαν μῆνες δώδεκα  
π' αὐτὴ τὴν ἱστορία  
κι' ἐκεῖ ὅπου τὰ κύματα  
καράβια κάνουν θοῖμματα  
κυλιῶνταν ψυχὴ μία.

Καὶ τὸ γλυκὸ μουρμούρισμα  
ποῦ ἔκαμνε τὸ κύμα  
θαροῦσες μίλαε γλυκὰ  
τὰ λόγια κείνα τὰ πικρὰ  
ποῦ τοῦδειχναν τὸ μνήμα.

«Ἄλλοιμίμονον, ἡ μοῖρα σου  
λίγο θέλει νὰ ζήσει  
κι' ἐκεῖ ἔσ' τὸν γαλανόγαλὸ  
πῶχει τὸ ἄγεον νερὸ  
τὸν τάφον θὰ ζητήσει.»

Θεσσαλονίκη.

Χρ. Γ. Βουλγαράκης

Ναύτης

## ΔΙΑ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ Δρ. Γέζεριχ ὑπέβαλέ ποτε εἰς τὴν γερμανικὴν  
ἐταιρείαν τῶν Φίλων τῆς Φωτογραφίας σειρὰν ἀξιοση-  
μειώτων περιπτώσεων ἀνακαλύψεως ἐγκλημάτων διὰ τῆς  
φωτογραφίας.

Ἐν Ἐνω Σιλεσίᾳ εἶχε δολοφονηθῆ γυνὴ τῆς ὑπο-  
πτοῦ ἦσαν ὁ σύζυγός τῆς καὶ τις τῶν συντρόφων αὐτοῦ.  
Ἀμφότεροι ἐνοχοποιοῦν ἀλλήλους καὶ ὑπελείπετο ἔτι ν'  
ἀποδειχθῆ τίς ἐξ αὐτῶν ὁ πραγματικὸς δράστης τοῦ ἐγκ-  
λήματος. Εἰς ἀμφοτέρων τὰ ἐνδύματα εὑρέθησαν τρί-  
χες. Ὁ Γέζεριχ ἐφωτογράφησε ταύτας δι' ἰσχυρᾶς με-  
γεθυνσεως καὶ ἀπέδειξεν εὐκόλως ὅτι αἱ τρίχες, αἵτινες  
εὑρέθησαν εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ συζύγου κατήγοντο ἐκ  
τῆς γυναικός, ἐνῶ ὁ ἕτερος ὑπόπτος εἶχε μόνον τρίχας  
πεσοῦσας ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του ἐκ τῆς ἰδίας του κε-  
φαλῆς.

Βαρείαν πλαστογραφίαν δημοσίων ἐγγράφων ἀπέ-  
δειξεν ὁ Γέζεριχ διὰ τῆς φωτογραφικῆς μεθόδου, ἣτις  
παρουσιάζει σπουδαίας διαφορὰς, ὅταν αἱ μελάναι ἦνε  
διάφοροι. Μετὰ πειστικῆς εὐκρινείας ἐνεφανίσθη εἰς τὴν  
μεγεθυνθεῖσαν φωτογραφικὴν εἰκόνα πλαστογραφία, καθ'  
ἣν ὁ ἀριθμὸς 200 εἶχε μεταβληθῆ εἰς 1200· εἰς τὴν πε-  
ρίπτωσιν ταύτην διεκρίνοντο ὄχι μόνον αἱ διαφοραὶ τῆς  
μελάνης, ἀλλὰ καὶ τῶν γραφίδων· ὁ ἀρχικὸς ἀριθμὸς  
εἶχε γραφῆ διὰ γραφίδος, ἣτις παρήγαγε χαρακτῆρας  
σχεδὸν ὡς διὰ μολυβδίδος γραφέντας, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς  
εἶχε γραφῆ διὰ γραφίδος, ἣτις εἶχε σχηματισμὸν περιθώ-  
ριον οὕτως, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ διακρίνη σαφῶς δύο  
παχειάς ἐξωτερικὰς γραμμὰς καὶ μίαν λεπτοτέραν διά-  
μεσον.

Ὡσαύτως ἀνεκαλύφθη τις προσπάθησας νὰ διορθώσῃ  
τὴν τύχην· ὁ ἀριθμὸς 1212 τοῦ λαχείου εἶχεν ἐπιτύχει  
μέγα κέρδος, ὁ δὲ κάτοχος τοῦ ἀριθμοῦ 1712 μετέβαλε  
τὸ 7 εἰς 2 καὶ ἐπληρώθη τὸ κέρδος, πρὶν ὅμως ἀπο-  
λαύσῃ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ, ἐνεφανίσθη δεύτερος φέρων  
τὸν κερδοφόρον λαχὸν 1212. Ἀμφότεροι οἱ λαχνοὶ ἐ-  
φωτογραφήθησαν καὶ ἀπεδείχθη οὕτω τίς ὁ πλαστός.

Διὰ τῆς φωτογραφίας ἀπεκαλύφθη ὡσαύτως πλα-  
στογράφος ἐκ τῆς καλουμένης καλῆς τάξεως, ὅστις μετέ-  
βαλε τὸν ἀριθμὸν 1200 εἰς 20200· εἶχε ἀρχικῶς προσ-

θέσῃ μόνον ἐν 2, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀπόστασις μεταξύ τοῦ  
2 καὶ τοῦ ἐπομένου 1 ἦτο πολὺ μεγάλη μετέβαλε τὸ 1  
εἰς 0 καὶ ὅπως ἀποκαταστήσῃ τοὺς ἀριθμοὺς ἰσοπάχους  
ἐπέγραψεν ἐκ νέου τὰ δύο ἐπόμενα μηδενικά. Ἐν τῇ  
εἰκόνι ἐφαίνετο οὐχὶ μόνον κατὰ πόσον ἐπεγράφησαν,  
ἀλλ' ἠδύνατό τις καὶ σαφῶς νὰ διακρίνη ὑπὸ τὸ πρῶτον  
0 τὸ 1. Βραδύτερον εὔρον σημειώσιν τινα ἐφ' ἧς ὁ πλα-  
στογράφος εἶχε προσχεδιάσῃ τὸ πρᾶγμα· κατεδικάσθη  
δὲ εἰς 4 ἐτῶν εἰρκτὴν.

Λίαν ἐβλάβη ἕτερος πλαστογράφος ἐκ τοῦ ὅτι ἡ φω-  
τογραφία διαπερᾶ καὶ κηλίδας· ἐπὶ συναλλάγματος εὐρί-  
σκετο σειρὰ διαγραφείσα διὰ παχειάς μελανῆς γραφῆς,  
ὑπῆρχε δὲ ὑπόνοια ὅτι διεγράφη ὁ τόπος τῆς κατοικίας.  
Ὁ Γέζεριχ ἐφωτογράφησε τὴν συναλλαγματικὴν ταύτην  
καὶ ἐφάνησαν καθαρῶς τὰ προηγούμενα γράμματα.

Ἄλλὰ καὶ ξέσματα διακρίνονται μετὰ σαφηνείας.  
Ἄπιστος κηδεμὼν εἶχεν ἀποξέσῃ ἐκ χρεωγράφου τινὸς  
τὴν σημειώσιν «ἐκτὸς κυκλοφορίας»· δι' ἀπλοῦ ὀφθαλ-  
μοῦ οὐδὲν διεκρίνετο πλέον, ἐν τῇ φωτογραφικῇ εἰκόνι  
διέκρινον ὅμως ἕκαστον τῶν γραμμάτων τῆς σημειώσεως  
τόσον σαφῶς, ὥστε ὁ Γέζεριχ ἠδυνήθη νὰ ποιήσῃ ἀκρι-  
βῆς ἀντίγραφον αὐτῆς, ὅπερ παραβλήθην πρὸς τὴν σφρα-  
γίδα, ἣτις ἦτο εἰς αὐτὸν ἄγνωστος εὑρέθη ὁμοιοτάτη.  
Λίαν ἐπικίνδυναι εἰς τοὺς πλαστογράφους εἶνε αἱ πτυ-  
χαὶ ἐν τοῖς χειρογράφοις, διότι φωτογραφούμεναι παρέ-  
χουσι βάσιν εἰς τὴν κρίσιν ἂν ἐγένοντο προσθήκαι ἢ μή.  
Γράμματα πρὸ τῆς πτυχῆς ὑπάρχοντα, ἤδη πάσχουσι  
διακοπὴν κατὰ τὸ πτύγμα (τσάκισμα) ὡς ἐκ τῆς ἐξ αὐ-  
τοῦ προερχομένης ἀφαιρέσεως τῆς κόλλας, γράμματα  
δὲ προστεθέντα μετὰ τὸ πτύγμα διαχύνονται εἰς τὰς  
πτυχάς.

## ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ

*Μὲ τὴ μαγιάτικη δροσιά  
Βλέπω γραμμένο τὸνομά σου  
Πάνω σὲ ρόδον πέταλο  
Ποῦ μοιάζει τὴν ἀγνὴν καρδιά σου.*

*Λιποθυμοῦν τριγύρω του  
Μέσα σὲ μυρωδιὰς λουσμέτρα  
Τοῦ κήπου μῦρια λουλούδια  
Λαχταριστὰ καὶ ζηλεμέτρα.*

*Καὶ μίαν ἀγτιδα λαμπερὴ  
Φιλεῖ τὰ πέντε γράμματά του  
Παίζει τρελλὰ κι' ἀκούραστα  
Μὲ τὴ διαμάντινη δροσιά του.*

*Χίλια πετράδια ἀτίμητα  
Ρουμπίνια, σμάραγδοι, μπριλλιάνια  
Γίνεται εἰς ὄμορφο ὄνομα  
Καὶ λάμπει στῆς ψυχῆς τὰ μάτια.*

\* Ἀρτεμιδία Γ. Λανδράκη.

Ρ Α Γ Η Π  
(Κρητικὸν διήγημα)

(Συνέχεια)

Εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ καλοῦντος ἀρίππευσαν οἱ  
προσκληθέντες. Παρὰ πᾶσαν τὴν ἔμφρονον στυγνότητα,  
δι' ἧς ἐχαρακτηρίζετο τότε οἰαδήποτε ἀθῶα συνάθροισις  
τῶν χριστιανῶν, οὐδ' αὐτῆς τῆς ἀθροῦβου ἐκκλησιαστικῆς  
ἐξαιρουμένης, ζωηρότης τις ἐκράτει ἐν τῷ ἐξοχικῷ οἴκῳ.  
Φωναὶ περιχαρεῖς ἠκούοντο ἔσωθεν. Ὁ οἰκοδεσπότης ἦν  
πλούσιος καὶ τιμῶμενος χριστιανός, τελῶν τὸ βάπτισμα  
τοῦ μικροῦ υἱοῦ του, καὶ πρὸς τοῦτο καλέσας εἰς τὸν  
ἐξοχικὸν οἶκόν του τὴν φιλικὴν ὁμήγουριν. Οἱ νεωστὶ ἀφι-  
χθέντες εἰσῆλθον εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθουσαν, ἔθθα ἔμελλε  
νὰ τελεσθῆ καὶ ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος. Φαντάζεται  
ἕκαστος τὴν ἐκπληξίν τῆς Μαρίας ἰδούσης ἀπροσδοκῆ-  
τως πρὸ αὐτῆς τὸν Ραγήπ, ὅστις ἰδιαίτερος συνδεδεμέ-  
νος πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, καὶ λόγῳ τῶν οἰκογενειακῶν  
φιλοχριστιανικῶν παραδόσεών του, καὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ  
αἰσθημάτων, ἄτινα οὐδέποτε ὑπεκρίθη ἢ ἀπέκρυψεν, ἦτο  
ἀγαπητότατος παρὰ τοῖς χριστιανοῖς, καὶ ὑπὸ τὴν ἰδι-  
ότητα ἀτομικοῦ φίλου καὶ φίλου ἐν γένει συμπαθοῦς  
τῶν χριστιανῶν εἶχε κληθῆ εἰς τὴν ἱεράν καὶ οἰκογενεια-  
κὴν ἐκείνην τελετὴν. Ἀποβαλὼν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον,  
ἀναγεννηθεὶς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἀκτινοβολῶν ἀπὸ τοῦ  
χριστιανικοῦ μύρου καὶ τοῦ βαπτίσματος τοῦ σώματος  
καὶ τῆς ψυχῆς παρεδόθη ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου εἰς τὴν μη-  
τέρα του ὁ μικρὸς Ἐμμανουήλ. Οἱ ἄνδρες νῆχθήσαν  
εἰς τὸν νεοβαπτισθέντα, μετὰ τῆς ἀνδρίας, νὰ γείνη εὐ-  
μορφος, καὶ νὰ φλέξῃ διὰ πυρὸς εὐγενούς τὴν καρδίαν  
ὠραίας κόρης ὁμηλικίου του. Πλουσία τράπεζα διεδέχθη  
τὴν τελετὴν τοῦ βαπτίσματος. Οἱ κεκλημένοι νῆφράνθη-  
σαν, ἐπιὸν εἰς ὑγείαν τοῦ νέου χριστιανοῦ καὶ τῶν γο-  
νέων του, ἐχόρευσαν εἴτα τὸ πυρρίχιον, καὶ νῆχθήσαν  
μουσικῶς ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ  
Γένους. Ἡ ἐσπέρα ἐπῆλθε, καὶ πλησιφαῆς ὑψώθη ἐπὶ  
τοῦ ὀρίζοντος ἡ σελήνη. Ἡ εὐθυμία ἐτρεῖτο ἀδιάπτω-  
τος. Καθ' ὀμίλους μικροῦς ἠθροισμένοι, διεσκέδαζον οἱ  
κλητοί, καὶ μελαγχολικοί, ἐν τῇ μονοτονίᾳ αὐτῶν, ἠκού-  
οντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ ἦχοι λύρας κρητικῆς βα-  
ρέως ἀνακρουομένης. Ἐντὸς τῆς ἰσογαίου αἰθούσης ἀνή-  
φθησαν ἤδη οἱ λύχνοι, καὶ ἐξῶ γλυκὺ ἐσκορπίζετο εἰς τὴν  
φύσιν τῆς σελήνης τὸ μελαγχολικὸν φῶς.

Εἰς τὴν ὁμήγουριν ἐκείνην ἦσαν δύο ὑπάρξεις συντα-  
ραχθεῖσαι ἀμοιβαίως, χωρὶς νὰ συνεννοηθῶσι, καὶ αἰ-  
σθανθεῖσαι, χωρὶς νὰ τὸ ἐκδηλώσωσι, βίαια συναισθή-  
ματα ποικίλα, ἀλλ' ὅμοια ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν. Ἐξ ἐν-  
στικτοῦ καὶ ἡ Μαρία καὶ ὁ Ραγήπ ἐνόησαν, ὅτι ἡ νύξ  
ἐκείνη πιθανῶς ἠδύνατο ν' ἀποβῆ κρίσιμος διὰ τὴν τύ-  
χην ἀμφοτέρων, καὶ ἐνῶ κατὰ μόνας, ὄνειροπολοῦντες  
ἀμφοτέροι, ἴσως νῆχοντο σύμπτωσιν παραπλησίαν, ὅταν  
ἀκουσίως, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῶν, ἐπῆλθεν, ἐπισηθήσαν,  
καὶ ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία αὐτῶν,  
ὡπισθοδρόμησε περιδείης. Φοβίζει ἄρα γε ἡ εὐδαιμονία;  
Μήπως ὁ ἄνθρωπος, αἰσθανόμενος ὅτι δὲν ἐπλάσθη δι'  
αὐτὴν, τρέμει τὴν ἐμφάνισίν τῆς, δυσπιστῶν εἰς τὴν ἀ-  
πατηλὴν αὐτὴν ὄπτασιαν. Ἥτις, μειδιῶσα, ἐλκύει ἡμᾶς  
εἰς τοὺς γοητευτικούς κόλπους τῆς ; Παρόμοιος πρὸς τὸν  
ἀμέριμον ὀδοιπόρον τὸν ἀνακαλύπτοντα αἴφνης θησαυ-  
ρὸν εἰς τὸν μυχὸν τοῦ σπηλαίου, ὅπου εἰσῆλθε ν' ἀνα-  
παυθῆ, καὶ ὅστις ὑποστρέφει ἐμφρόβως ἀτενίζων δυσπί-

στωσ τὸν λάμποντα ὄγκον, διατάζει καὶ ὁ εὐτυχὴς ἀ-  
ψύχη τὸ εἶδωλον ἐκεῖνο τῆς εὐδαιμονίας, ἐκ φόβου μὴ  
πως ἀφανισθῆ ἀκαριαίως, καὶ μείνη τότε θῦμα ἀπατη-  
λοῦ δαίμονος κακοποιοῦ σαρκάζοντος τὸν εὐπιστον! Ἐὰν  
εἶχόν τι νὰ ποθήσωσι, τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἦ εὐσχημος  
συνάντησις ἀκίνδυνος οὐδεμίαν δυναμένη νὰ προκαλέσῃ  
ὑπόνοιαν, καὶ οὐδεμίαν παρεξήγησιν. Ἡ τύχη παρε-  
σκεύασε τὴν σύμπτωσιν, καὶ ἴσως ἡ σπανία, ἡ ἀπροσδό-  
κητος αὐτῆς εὐνοια, ἡ τοσοῦτον φλογερῶς ποθητὴ εὐκαι-  
ρία, κατέπληξεν ἀμφοτέρων τὰ πνεύματα, ἀνέστειλε τὸ  
βῆμα, παρέλυσεν τὴν γλώσσαν καὶ ἤγαγεν ἀλληλοδιαδό-  
χως ἐπὶ τοῦ προσώπου των τοῦ ἐρυθήματος καὶ τῆς ὠ-  
χρότητος τὴν χροιάν. Εὐθυμος ἠκούσθη ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ  
τοῦ οἰκοδεσπότη προτεινόντος νὰ ἐξέλθωσι τοῦ κήπου  
καὶ ἐλεύθεροι νὰ πλανηθῶσι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ρύκκος  
καὶ τὰ ἄλση τῆς ὠραίας κοιλάδος. Ἡ σελήνη εἶχεν ἤδη  
ὑψωθῆ ὑπερθεῖς τῆς ὑψίστης κορυφῆς τῶν Λευκῶν Ὄρεων,  
ὅτε ἡ συνοδία κατεσπάρη εἰς τὰς πέριξ τοῦ κήπου ἀπα-  
ραμίλλους τοποθεσίας. Ἡ σιωπὴ ἦτο βαθεῖα. Ἡσυχία,  
μὲ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰ πτίλα, ἐκοιμῶντο εἰς τὰς φω-  
λεὰς των τὰ πτηνά. Εἰς ἀπόστασιν μονότονος ἠκούετο  
ἡ διάτορος φωνὴ τῶν νυκτοβίων ἐντόμων καὶ πτηνῶν,  
καὶ γλυκὺ φῶς ἀργυρείδες κατέραινον τὰ βῆθη καὶ τὰς  
πλευρὰς τῆς κοιλάδος. Ὅποια συνωμοσία τῶν στοιχείων  
πάντων, καὶ πασῶν τῶν συμπτώσεων ὅπως μαλαζῶσιν  
οἰανδήποτε ἀνοικτίρμονα ψυχὴν, καὶ λύσωσιν εἰς ἀνεκ-  
φραστον συγκίνησιν καὶ τραχὴν τὴν καρδίαν, ἦν βασα-  
νίζει καὶ ἐξευγενίζει τὸ ἄβρον καὶ πικρὸν, τὸ ὀδυνηρὸν  
καὶ συμπαθὲς δῶρον τῆς εὐκισθησίας! Σχιζοῦσαι τὰ φυλ-  
λώματα τῶν πλατάνων νῆχάζον τὰ ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ  
αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης. Φωτὸς διαύγεια καὶ ὑδάτων  
στιλπνότης, δρόσος καὶ μαρμαρυγαί, ἀκτίνες τοῦ ἄσ-  
τρου καὶ ρεύματος ἀφροὶ ἠνοῦντο ἀμοιβαίως, ἐθλῶντο  
εἰς τὴν μαρμαίρουσαν ἐκείνην, τὴν ὑγρὰν καὶ ἀδικλεί-  
πτως κυλιομένην στήλην, καὶ ἀκολουθοῦσαι τὸ σπινθηρο-  
βόλον ρεῦμα ἐχάνοντο μετ' αὐτοῦ ἀφανιζόμεναι ὑπὸ τὰ  
χλοερά τόξα τῶν αὐτοφυῶν θάμνων, οἵτινες συνέπλεκον  
τοὺς κλάδους αὐτῶν ἐκατέρωθεν τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ  
καὶ ἐντὸς τῶν ὑδραχαρῶν φυτῶν, ὧν τὰ φύλλα, δίκην  
σμαραγδίνων νησίδων, ἐπέπλεον ἐπὶ τοῦ ἀδαμαντίνου καὶ  
στίλβοντος ρεύματος. Αὔρα περιοδικῆ ἔσειε τὰ φύλλα καὶ  
τοὺς κλάδους τῶν δένδρων. Βαθὺ ἠπλοῦτο εἰς τὸ βάθος  
τὸ σκιόφως· ἐσελάγιζε τὸ μελαγχολικὸν φῶς εἰς τὸ ἀνα-  
πεπταμένον τῆς κοιλάδος καὶ ἀπῆλθον ἰδιοτρόπως ἐπὶ τῶν  
δένδρων παρῆγε ποῦ μὲν φωτεινὰς σκιαυγείας, καὶ ποῦ  
τοπία σκοτεινὰ, ζοφωδέστερα φαινόμενα ὑπὸ τῆς ἀντι-  
θέσεως τῶν παρακειμένων θέσεων, ἄς ἀπρόσκοπτον ἔλουε  
τὸ φῶς τῆς σελήνης, ὑπεισερχόμενον μεθ' ἀβροῦ ὀλι-  
σθήματος ἄχρι τῶν ἐσωτάτων μυχῶν καὶ πτυχῶν τῆς  
τοποθεσίας. Τίς δύναται νὰ βεβαιώσῃ ἂν ἦτο σύμπτω-  
σις ἢ προμελέτη, ἢ αὐθαίρετος τῆς τύχης βούλησις τὸ  
ὅτι παράπλευρος πρὸς τὴν δειλὴν Μαρίαν εὑρέθη, μετὰ  
μικρὸν, ὁ Ραγήπ, περιπατῶν ἐγγὺς αὐτῆς : Ὡ! πόσον  
ἐκτύπα ἡ καρδία των ! Παράδεισος οὐράνιος ἦτο ἡ νύξ  
ἐκείνη. Πλειστάκις ἐμόχθησεν ὁ Ραγήπ ν' ἀπευθύνῃ τὸν  
λόγον πρὸς τὴν κόρην. ἀλλ' ἐτραυλίζεν ἡ γλώσσά του.  
Μετὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ σθένους τῆς ψυχῆς του, εἶχε,  
τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀπωλέσει καὶ τῆς φωνῆς του τὴν δύ-  
ναμιν, καὶ τῶν γοργῶν ποδῶν του τὸ τάχος. Καρδία  
προδότρια ! Ἐρως ἐπίβουλε ! εἰς ποῖαν ἄλυστον δουλείαν,  
ὅτε εὐδαίμονα, καὶ ἄλλοτε πικρὰν καταναγκάζετε τὸ  
θῦμά σας ! Ἐκάμπτετο, ἔτρεμεν, ἐλιποθύμει ὁ Ραγήπ,  
πνιγόμενος ἐντὸς τῆς δρόσου ἐκείνης, καὶ τῆς ἀναψυχού-

σης αὔρας, ἥς ὁ ἄρμονικὸς συριγμὸς ἀντήχει τότε ὡς ἔρωτος ἄσμα, καὶ καρδίας εὐγενῶς τρωθείσης βαθύτατος στεναγμὸς.

Κατεβαλεν ἀγῶνα ὕστατον ὁ Ραγήπ. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰ διελθῶσιν αὐλακὰ τινα, ἦν δυσκόλως θὰ ἠδύνατο ἀβοήθητος νὰ διαβῇ ἡ Μαρία. Ὁ Ραγήπ ἔσπευσεν ἐγγύτερον αὐτῆς· ἔτεινε τὰς χεῖράς του, ἔλαβεν εὐσεβάστως τὰς ἰδικὰς τῆς, καὶ στηρίζας τὸν πόδα ἐπὶ λίθου τινός, ἐξέχοντος κατα μέσον τῆς αὐλακος, ἀνήγειρε, σχεδὸν ἐναέριον, καὶ ἀφῆκεν εἰς τὴν ἀντίθετον ὄχθην τὴν Μαρίαν. Ἡ εὐδαιμονία του ἦτο ἀνεκφραστός· τῆς γῆς πασης οἱ θησαυροὶ οὐδολως ἀντεσταθμίζον, διὰ τὸν Ραγήπ, τὸ προσφιλές ἐκεῖνο καὶ θελκτικώτατον βᾶρος, ὅπερ πρὸ μικροῦ, πᾶλλων ἐκ συγκινήσεως, ἀφῆκε μετέωρον νὰ πατήσῃ τὴν γῆν. «Βλέπετε» τῇ εἶπεν, «ὅτι οὐδεὶς φραγμὸς δύναται ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν θελήσιν. Ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἢ τὸ θάρρος ἡμῶν συμπέσῃ νὰ εἶνε ὑποδεέστερον τῶν ἀξιώσεων, ἃς παρουσιάζει δεδομένη στιγμή, συμπληροῦμεν τὸ ἐλλείπον ἐξ ἡμῶν, ἐπιτρέποντες εἰς τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς συντρέξωσιν. Οἰονδήποτε κώλυμα καὶ ἂν ἐπεπρόσθῃ τοῦ δρόμου ἡμῶν, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἠθέλωμεν τὸ ὑπερπηδήσει». Καὶ ἐσιώπησε διότι ἡ συγκίνησις τὸν ἐπνίγε, καὶ ἡ τρέμουσα φωνὴ του ἀπέβαινε ὁ ἀκούσιος προδότης τῆς ἡδονικῆς ταραχῆς τῆς καρδίας του. Κατενόει ὁ Ραγήπ, ὅτι αἱ λέξεις του δὲν ἦσαν εὐκαιρον προοίμιον τῆς ὥρας ἐκείνης· καὶ ἐνῶ ἡ συνοδοιπόρος του ἐσιώπα, ὁ Ραγήπ στραφείς γοργῶς, ἐπειράθη νὰ τῇ ἀναμνήσῃ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὴν συνήντησε τὸν πρῶτον εἰς τὸ ἐρείπιον τοῦ πύργου τοῦ Δαμολίνου. «ὦ! ποία ἐσπέρα» τῇ εἶπε. «καὶ ποία νύξ μετ' αὐτήν. Ἐὰν ἡ εὐτυχία ἦτο ἐπὶ τῆς γῆς ὁ κληρὸς τῶν ἀνθρώπων, βεβαίως τὴν νύκτα ἐκείνην θὰ ἦμην εὐδαίμων. Πρὸ πόσου χρόνου ἐφλεγόμην νὰ σᾶς ἴδω, καὶ ἐὰν ἡ εὐγλωττος σιωπῇ μου καὶ τὸ ἀνήσυχον βλέμμα μου δὲν ἠδύνατο νὰ σᾶς ἐξηγῇ τὰς θεέλλας τοῦ στήθους μου, ν' ἀποτολήμω νὰ σᾶς ἐρμηνεύσω ἀνεπαρκῶς διὰ τοῦ στόματός». Καὶ προσλαβὼν τόνον οἰκειότερον, ἀλλὰ πάντοτε εὐλαβῆ, «εἶπατέ μοι», τῇ εἶπε, «νομίζετε ὅτι εἶμεθα πάντοτε κύριοι τῶν τυχῶν μας, ὅτι κανονίζομεν ἡμεῖς τὰς περιπτώσεις τοῦ βίου μας, ὅτι διέπομεν, ἀντὶ νὰ ὑφιστάμεθα τὰς βουλάς καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ πεπρωμένου; Τετριμμένοι εἶνε τὸ ἐπιχειρήμα τῆς ἐπικλήσεως τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς θελήσεως! Ὑπάρχουσι στιγμαὶ μυστηριώδεις καὶ ἀνεξήγητοι, καθ' ἃς, ἀγνοῖα ἡμῶν, καὶ ἀκουσίως ἡμῶν, ναρκουταὶ τὸ πνεῦμα, καὶ λυγίζεται ἡ ἀκαμπτοτέρα θελήσις. Οὐχὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ δύναμις τις ἄλλη ἀνεξίτητος δρᾷ τότε ἐν ἡμῖν καὶ δι' ἡμῶν. Ὁ ἀνθρωπος, τὴν ὥραν ἐκείνην, ἀποβαίνει ὄργανον ἀπλοῦν, τοσαύτον ἄξιον κατακρίσεως καὶ ποινῆς, ὅσον τὸ ἐγγερίδιον, ὅπερ φονεύει, καὶ ὅχι ἡ χεὶρ ἥτις ἐμπήγει αὐτό, καὶ ἡ βούλησις ἥτις ἐκίνησε τὴν χεῖρα». — «Πάντοτε εἶμεθα κύριοι τῶν τυχῶν μας» ἀπήντησεν ἡ Μαρία, «ἀλλὰ προδιδόμεθα ἐνίοτε ὑπὸ τὴν ἀπαλὴν μέθην ὑπόου καὶ ἀδυσωπῆτου ἀδυναμίας. Ὑπάρχει λήθη τις ἐπικίνδυνος, ἥς ἐπερχομένης, δὲν δύναται τις νὰ προλάβῃ τὰς συνεπειάς, ἀλλ' ἦν δύναται νὰ ἀποφύγῃ πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἔτι, καὶ πρὶν ἀποκοιμήσῃ εἰς τοὺς ἡδονικὸς κόλπους τῆς τὴν ἀγρυπνοῦσαν συνείδησιν». Φιλοσοφικῆ δλωσ ἐφαίνετο εἰς τὸν Ραγήπ, διὰ τοιαύτην ὥραν ἐρώτων, συνδι-ἀλεξίς παραπλησία, εἰς τοιοῦτον τόπον θελκτικόν, ὑπὸ τοιαύτας προηγουμένας καὶ ὑφεστώσας περιστάσεις. — «Ἄ! τὴν νύκτα ἐκείνην», εἶπεν ἐπανερχόμενος εἰς τὸ

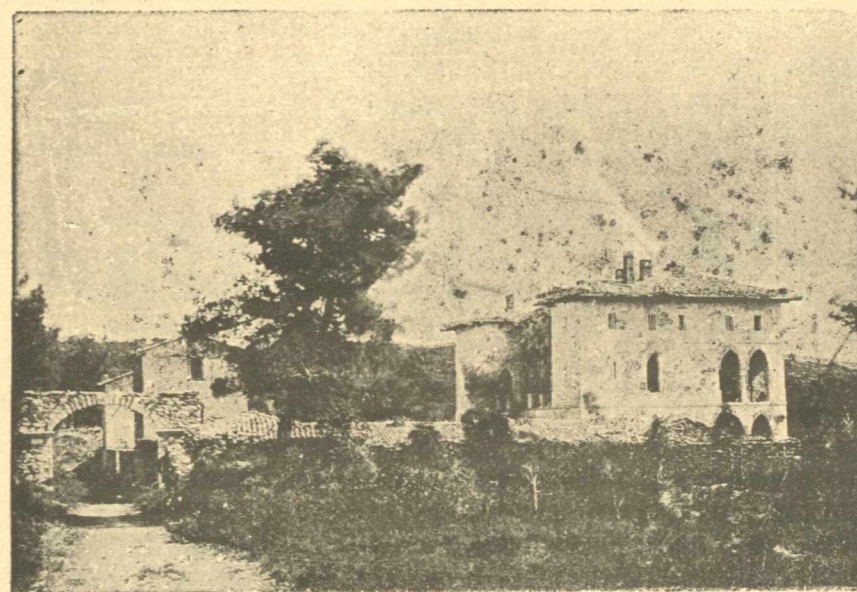
προσφιλές θέμα του ὁ Ραγήπ, «τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ πρῶτον σᾶς συνήντησα εἰς τοὺς κήπους τῆς Σοφίας Δαμολίνου, καὶ ἡ γλῶσσά μου σοὶ ἐλάλησε τὸ πρῶτον, ἐνῶ μυριάκις ἤδη προγενεστέρως, διὰ τῆς γλῶσσῆς τοῦ στεναγμοῦ, σοὶ εἶγε λαλήσει ὁ νοῦς μου. Δὲν ἐτόλμων νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦμην ὁ Πέτρος Καντανολέος, ὁ πατριώτης ἐκεῖνος νεανίας, ὃν ἐθύμασα πάντοτε διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ἀνδρίαν τῆς ψυχῆς του, διὰ τὸν τραγικὸν ἀλλ' εὐκταῖον θάνατόν του—διότι ζηλευτὸς εἶνε πάντοτε ὅστις ἀποθνήσκει ὑπὲρ τῆς πατρίδος του—διὰ τὸν θέρμον καὶ ἀκηλίδωτον ἔρωτά του πρὸς τὴν Σοφίαν, καὶ ὃν φλέγομαι νὰ μιμηθῶ. . . Ἀλλὰ μοὶ ἐλλείπει καὶ ἡ ἀξία τοῦ Πέτρου καὶ ἡ Σοφία» εἶπε πικρὸν μειδιῶν ὁ Ραγήπ. «Ἐὰν ὅμως ἐγὼ δὲν εἶμαι Πέτρος, σεῖς βεβαίως εἴσθε ἡ περικαλλῆς, ἡ σεμνὴ καὶ πατριώτικη κόρη, ἥτις ἔσχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Κρήτης καὶ εἰς τὸ πλευρόν τοῦ ἀνδρός, ὃν ἀπεθῆκε διὰ τῆς ἀγάπης τῆς. Ἡ ἀνάμνησις τῆς νυκτὸς ἐκείνης μὲ καταδιώκει» εἶπε μετὰ μελαγχολικῆς περιποθείας ὁ Ραγήπ. «Ἦτο ἐπιβουλή, ἀλλὰ ἐπιβουλή ποθητὴ, καὶ ἦντινα εἶθε νὰ ἐβλεπον συνεχῶς ἐπαναλαμβάνομένην. . . Ἦτο ἐνεδρα εἰρωνος καὶ ἀκάρδου μοίρας, ἀποκαλυψάσης γωνίαν μικρὰν εὐδαιμονίας, ὅπως, διὰ τῆς ἀποκρύψεως, βασανίζῃ ἀκολούθως τὸ θῆμά της. Διατί μὲ βλέπετε ἐκπληκτός! Ἐὰν ἡ ἐκπληξίς σας ἀποβλέπη εἰς τὰς ιδέας ἃς διετύπωσα, λέγω ὑμῖν, ἐπὶ εἰδικὰς τινὰς στιγμάς ἀνεξήγητος ἐμπνεύσεως ἐπιφοιτῶσιν εἰς τὸν κοινότερον καὶ εἰς τὸν πρῶτον νοῦν. Τὸ ἐπ' ἐμοί, διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος εὐεξηγήτου γοητείας καὶ ἐμπνεύσεως, ἥς τὴν δαψιλῆ πηγὴν ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ παραγνωρίσῃ ἡ μετριοφροσύνη σας. Ἐὰν ὅμως ἀπορήτε πῶς Ὁθωμανὸς ἐγὼ, λαλῶ τὴν γλῶσσάν σας, μάθετε, ἀλλὰ μόνον σεῖς, ὅτι ὁ πατὴρ μου Ἰμβραήμ μὲ ἀνέθρεψε διὰ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείσεως, καὶ, τὸ παραδοξότερον, μ' ἐδίδαξεν αὐτός. Μοὶ παρήγγειλε ρητῶς νὰ τηρήσω ἀπόρητον τὸ μυστικὸν τοῦτο, καὶ τὸ ἔπραξα μέχρι τοῦδε. Ἐὰν τὸ πρῶτον ἤδη παραβαίνω τὴν ἐντολήν του, ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσῃ ὁ Ἰμβραήμ, καὶ θὰ μὲ δικαιολογήσῃ. . .» εἶπε μὲ τόνον φωνῆς χαρακτηριστικόν, καὶ ἀνείζων ἐκφραστικῶς τὴν κόρην. «Τὴν νύκτα, ὅτε πάντες οἱ οἰκέται ἀπεσύροντο, μ' ἐκάλεε ὁ πατὴρ μου, ἔφηθον μόλις, καὶ σύρων με εἰς τὸν βαθύτερον τῆς οἰκίας μας μυθόν, μὲ ἐδίδασκεν ἐκεῖ τὴν γλῶσσάν σας, τὴν ἀθάνατον, τὴν ἱερὰν γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἔλεγεν. Ἐνίοτε προσήλου βαθέως ἐταστικά τὰ βλέμματά του πρὸς ἐμέ. Ἐφάνετο πιεζόμενος ὑπὸ ἐφιάλτου δεινοῦ, κ' ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤθελε ν' ἀνακουφίσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δι' ἀποκαλύψεως μυστηρίου. Βαθέως τεθαμμένον ἐν τῇ καρδίᾳ του. Παιδί μου, παιδί μου Ραγήπ, ἔλεγε, καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνεστῆλατο ἡ διατάξουσα γλῶσσά του. Ἐνόμιζον ὅτι ἀκουσίως δλωσ καὶ ἀγῶν μὲ ἀπεκάλεε Ραγήπ. Δάκρυα ἀνέβλυζον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅταν διατρέχων τὰ συγγράμματα τῶν σοφῶν σας, ὅπου ἐξυμνεῖται τὸ καθῆκον πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ ἐπιβάλλεται, ὡς ἀπαράβατος ὑποχρέωσις, ὁ ὑπὲρ αὐτῆς θάνατος τοῦ πολίτου, μοὶ ἠρμήνευεν, ὡς προφήτης ἐμπνευσμένος, τὰς θείας ἐκείνας σελίδας, καὶ μὲ ἐξώρκιζε νὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν πατρίδα, καὶ εἰς πᾶσιν στιγμῆν νὰ εἶμαι ἔτοιμος νὰ θυσιάσω τὰ πάντα, καὶ τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ αὐτῆς. « Π α τ ῆ ρ α, π ο ἰ α ν π α τ ρ ῖ δ α ἐ ν ν ο ε ἰ ς ; » ἔλεγον αὐτῷ· «πατὴρς μας εἶνε ἡ Ἀσία. Ἐδῶ ἤλθομεν ὡς κατακτηταὶ! Πατέρω ἐξηγήθητι· δὲν σὲ ἐνόμοι. Καὶ τότε ὡχρία

## ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ

Λησμονημένος  
"Ἐγερτα μὴ νύχτα στ' ἀκρογιάλι  
Πὸ πάνω μου ὁ οὐρανὸς  
Κατάχλωμος, θλιμένος,  
Στὰ πόδια μου ἡ θάλασσα  
Τρισκότειρη, μεγάλη.

Λησμονημένος.....  
Λησμονεῖ ἐκεῖνος π' ἀγαπάει;  
Ὀμιέ! θανάτων σήμαντρο  
Μέσ' στὴν ψυχὴ γροικαίει,  
Τ' ἀγέρι ποῦ γλυκοφροσᾷ,  
Τὸ' κῆμα ποῦ βογδαίει.

Λησμονημένος.....  
Τί θὰ εἶπῃ Λησμονημένος νᾶσαι  
"Ἀγ! τί θὰ εἶπῃ νὰ ἀγαπᾷς  
Καὶ νὰ μὴν ἀγαπᾶσαι;  
Ἐκείνη νὰ σὲ λησμονῇ  
Καὶ σὺ νὰ τὴν θυμᾶσαι....  
Μῆτοός Παπαδόπουρου



Ἐπαυλις Δουκίσσης Πλακεντίας εἰς Πεντέλνυ.

ὁ Ἰμβραήμ, τὸ στήθος του ἠσθμαίνε βιβάως, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγείμιζον ἀπὸ δάκρυα. Τὸν ἐπνίγον οἱ λυγμοί· καὶ περιβάλλον διὰ τῶν χειρῶν του τὸν λαϊμόν μου, μὲ ἐφίλει σπασμωδικῶς, καὶ ὀλολύζων μοὶ ἔλεγε: παιδί μου, Ραγήπ μου. . . Ἄ! ὄχι αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὄχι. . . Ραγήπ, δὲν γνωρίζεις. . . θὰ σοῦ εἶπω ἄλλοτε. Τρομερὰ ὑπῆρξεν ἡ μοῖρά μας, καὶ φρικτὴ ἡ ἀνάγκη, ὑφ' ἣν ἠναγκάσθημεν νὰ κύψωμεν. . . Καὶ ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν ὁ Ἰμβραήμ ἐψιθύριζε παρακλητικῶς λέξεις τινὰς. . . Ἐγὼ ἐφοβούμην. Θεέ μου, Θεέ μου, ἔλεγε στεναζών πάντοτε ὁ Ἰμβραήμ· συγχώρησον. . . Γνωρίζεις Σὺ τὰς δυστυχίας μας. . .

(ἀκολουθεῖ)

Σ. Παγανέλης.

## Η ΔΥΣΙΣ ΕΝ ΝΑΥΣΤΑΘΜΩ

Αἱ ἀποχρώσεις τοῦ ροδίνου, χρυσοῦ, καὶ ἐρυθροκίτρινου ἐπὶ τῆς κυανῆς θαλάσσης, τῶν λευκοκυανῶν πλοίων καὶ τῆς ἐρυθροχρόου ξηρᾶς μετὰ τῶν κιτρίνων ἐπ' αὐτῶν πολεμικῶν καταστημάτων, ὅλα τὰ παίγνια τοῦ δύνοντος φωτός, τὰρμονικὰ ἐκεῖνα παίγνια τῶν χρωμάτων, τὰ ὅποια ἐμπνέουν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν καλλιτεχνῶν τὰ μελωδικὰ παίγνια τῶν ἤχων, τῶν χρωμάτων καὶ τῶν σκέψεων ὅλη ἡ γαληνιαία αὐτὴ ὀρχήστρα τῶν χρωμάτων τοῦ δύνοντος ἡλίου, περιλούει τὴν ὅλην ἰδιόρυθμον ἔκτασιν τοῦ Ναυστάθμου, τὴν θάλασσαν τῆς Σαλαμίνος, τὰ πολεμικὰ πλοῖα μὲ αἰγλήν, μὲ θωπεῖαν ἐρυθροροδίνων καὶ χρυσῶν χρωμάτων τοιοῦτου θαυμασίου κάλλους, ὥστε νομίζει τις, ὅτι εἰς τὴν ἀρμονικὴν ἐκείνην πανήγυριν τῶν ὀφθαλμῶν, εἰς τὴν μουσικὴν ἐκείνην ὄρασι, ἥτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἔγγρωμον ἀκοήν, ἀναδίδε-

ται τὸ τρυφερότερον ἄσμα τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως ἀδελφωμένον μὲ τὸν ὠραιότερον πολεμικὸν παιῖνα.

Οἱ κρότοι τῶν συνεργείων καὶ ἡ βοῆ τῆς κυστιτικῆς ἐργασίας ἐσίγησαν, ἡ σάλπιγξ τοῦ Διευθυντηρίου ἐδόνησε τὸ σάλπισμα τῆς προσοχῆς, σιγῇ δὲ καὶ γαλήνῃ βασιλεύει ἐν τῇ ἐρυθροροδινῇ διαυγείᾳ τῆς δύσεως, τῆς ὁποίας ἡ ἡρεμος μουσικὴ τῶν ἀρμονικῶν χρωμάτων, ἐν γαλήνῃ ὀνείρου ὠραίου, συνοδεύει ἐν σιωπῇ τὴν γλυκεῖαν φλυαρίαν τοῦ σαλαμίνου κύματος μὲ τὸν ἠσυχον στεναγμὸν τῆς ἐλαφρᾶς αὔρας. Ἡ ὅλη αὕτη ἀρμονία ἡ ὁποία εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου παρισταμένη ἀντηχεῖ, καὶ διὰ τῶν νόμων τῆς μιμήσεως ὑποβάλλει τὴν ἐκδήλωσιν διὰ ζωγραφικῶν καὶ μουσικῶν εἰκόνων τοῦ ἐκ τῆς ψυχικῆς εἰκόνος γεννηθέντος αἰσθηματός, διὰ τοῦ αὐτοῦ μηχανισμοῦ ἐμπνέει τὴν δι' ἀρμονικῶν σκέψεων ἐκδήλωσιν τῆς τρυφερᾶς καὶ βαθείας συγκινήσεως, ἣν δονεῖ εἰς τὰ μᾶλλον ἄδυστα βᾶθη τῆς ψυχῆς ἡ ὠραία καὶ γαληνιαία εἰκὼν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Διατί λοιπὸν συγκινεῖται ἡ ἀνθρωπότης ἡ σοφὴ ὅσον καὶ ἡ ἀπλή καὶ ἀμαθὴς πρὸ τοῦ ὠραίου θεάματος τῆς δύσεως; Διατί αἰσθημα ἰλόκληρον, εἰδικόν, τὸ αἰσθημα τῆς φύσεως, ἐξεγείρεται ἐν τῇ ζωηροτέρᾳ του ἑορτῇ καὶ συγκινῆσει, καὶ δονεῖ ἀρμονικὰ τὰ βαθύτερα ἄδυστα τῆς ψυχῆς, ἥτις δύναται νὰ πλῆθῃ εἰς τοὺς πυκνοτέρους ὠκεανούς τῶν δηλητηρίων τῆς καθ' ἡμέραν ψευδοῦς ζωῆς;

Εἶνε πολὺ βαθεῖα ἡ προσέλευσις τῆς συγκινήσεως ταύτης. Ἐὰν τὸ αἰσθημα τῆς φύσεως μᾶς συγκινεῖ πρὸ τῶν ὠραίων αὐτῆς θεαμάτων, ἐὰν βυθίζομεθα εἰς ρεμβασμούς βαθεῖς ἐντὸς τῶν βαθυσκίων δατῶν, ρεμβασμούς ἀσυνειδήτους, ἕνεκα τῶν κληρονομικῶν συγκινήσεων, ἃς μετέδωκαν αἱ γενεαὶ εἰς τοὺς ἐπιγεννωμένους διὰ τῆς ψυχολογικῆς κληρονομικότητος, συγκινήσεων ἃς ἠσθάνθη ἡ πρώτη ἀνθρωπότης, ἥτις ἐλάτρευεν τὴν φύσιν ὡς θεόν,

ἤτις τὴν ἐφοβήθη, τὴν ἐθαύμασε καὶ τὴν ἐψάλεν, εἰδικῶς ἢ συγκίνησις τῆς δύσεως, συνδέεται μὲ εἰδικὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἣτις ἀπὸ ἐτῶν, εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων τῆς ἡμέρας, ἐκάθητο εὐτυχῆς τὸ ἐσπέρας ν' ἀναπαυθῆ καὶ συνέδεε τὸ θαυμάσιον θέαμα τῆς δύσεως μὲ τὰ μᾶλλον εὐχάριστα συναισθήματα.

Τὴν θεωρίαν ταύτην τῶν μεγίστων ψυχολόγων τοῦ αἰῶνος φαίνεται ὅτι ἡ δύσις ἐν Ναυστάθμῳ ἐπιβεβαιώσεται σοβαρῶς. Μολοντί δέ, ὑπάρχουν ἐν Ναυστάθμῳ καὶ τινες, οἱ ὅποιοι δὲν αἰσθάνονται κατὰ τὴν δύσιν τὸ εὐχάριστον αἶσθημα τῆς ἐκπληρώσεως τῆς καθ' ἡμέραν ἐργασίας, ἀκριβῶς διότι δὲν ἔχουν οὐδεμίαν τοιαύτην, — οὐχ ἦττον διὰ τὸ πλείστον τοῦ ὑπηρετοῦντος ἐπιμόχθως ὑπὸ τὰς ναυτικὰς σημαίας λαοῦ, ἢ δύσις, μὲ τὴν ὑποστολὴν τῆς Σημαίας συνδέεται μὲ τὰ μᾶλλον ζωηρὰ καὶ εὐχάριστα συναισθήματα.

Τὰ αἰσθήματα ταῦτα θαυμασίως διερμηνεύει ἡ ναυτικὴ μουσικὴ, ὅταν μετὰ τὴν ὑποστολὴν τῆς σημαίας, οἱ ναῦται ἐν προσοχῇ, ἀκούουν ἀναπεμπομένας εἰς τὰ χρυσορροδιὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαιρας τὰς γλυκείας μολπὰς τῆς «Προσευχῆς» τὰς συναρπαζούσας ἐπὶ τῶν πτερυγῶν αὐτῶν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς τῶν ὀνειρῶν αὐτῶν, τῶν πόθων καὶ τῆς θρησκείας, τὰς σκέψεις αὐτῶν καὶ τὰς ἐνδομύχους ἀποφάσεις.

Καὶ εἶνε ὅπως πρωτότυπος ἡ γαληνιαία σιγὴ τῆς δύσεως, ἐν τῇ ἀρμονικῇ σιωπῇ τῆς ὁποίας βυθίζονται εἰς ὄνειρα, καὶ εἰς ἀνάπαυσιν ἐπὶ τῶν σιωπηλῶν θωρηκτῶν. τῶν ἐπιλοίπων πλοίων καὶ τοῦ Ναυστάθμου, μετὰ τὴν ὑποστολὴν τῆς σημαίας οἱ ἄνδρες τῆς θαλάσσης τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἀπολαύει, ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ γλυκὺ περιβάλλον τῶν ὠραίων χρωμάτων τῆς θαλάσσης, τῆς νήσου καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, ἀπολαύει βαθέως καὶ ἡρέμα τὸ γλυκὺ αἶσθημα τῆς φύσεως, τὸ ὅποιον, πρὸ τῆς ἀρμονίας τῆς δύσεως εὐρίσκειται εἰς τὴν μεγαλειτέραν αὐτοῦ ἀκμήν, δύναμιν καὶ συγκίνησιν.

### Σ. Ζωγραφίδης.

## ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Τίς μὲ φέρει πρὸς τὴν χώραν, ἐνθα ποταμοὶ μεγάλοι,  
ὄρη ὑψηλὰ καὶ ἄμυραι καὶ πεδία γλοερὰ,  
'Αναγγέλλουν, εἶνε πρώτη εἰς τῆς φύσεως τὰ κάλλη  
καὶ ἄνδρας, οὐδὲ ψυχὰ κοσμοῦσι καὶ ἀναστήματα ὑψηλά;  
Ὀδοὶ βλέποντες ἀπαύστως πλεονεκτικὸς ἐγθροῦς,  
μῆνυμα μετ' ἄλλους οὕτω πέμπουν εἰς τοὺς ἀδελφούς.  
"Ελληνας! ἐγγηγορεῖτε"

ἡ πατρίς τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἀπειλεῖται.

Πῶς τὰ τρόπαια γάθροισι τῶν προτέρων θὰ τοιμήσῃ,  
καὶ τὰ παραβάλλῃ ταῦτα πρὸς τὰ Μακεδονικά;  
Πάντων τῶν πρὶν φιλοσόφων ἂν τὰ ἔργα μελετήσῃ,  
δὲν θὰ εὐρεθῶσιν ἴσα πρὸς τ' Ἀριστοτελικά.

Ἐκ τοῦ ἐν Αἰγύπτου τάφου τοῦ Φιλίππου ὁ υἱὸς ἀνεγείρεται φωνάζων ταῦτα ἐν καιρῷ νυκτός·

"Ελληνας! ἐγγηγορεῖτε"

ἡ πατρίς τοῦ φιλοσόφου τοῦ μεγίστου ἀπειλεῖται.

Εἰς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἀναβαίροντες τὸν θόλον  
συγγὰ φαίνοντ' οἱ μεγάλοι Μακεδόνες βασιλεῖς·  
Ξίφος ἔφορτες, φοροῦντες ἐφραστρίδα φωτοβόλον  
τῆς βαρβάρου πυκνὰ σμήνη ἐκδιώκουσι φυλῆς·  
Σείοντες δὲ γιγαντώδεις ὁμοῦ θάλασσαν καὶ γῆν,  
μὲ φωνὴν τοιαύτην λέγουν ὄντως καταπληκτικῆν·

"Ελληνας! ἐγγηγορεῖτε"

ἡ ἐστία τοῦ ἐνδόξου ἡμῶν γένους ἀπειλεῖται.

Καὶ τί σεις θὰ εἰσθε τότε, ὅσοι τῆς ἐλευθερίας  
τὰ σεπτὰ τὰ σπαταλεῖτε δῶρα θέλετε οἰκτρῶς;  
Δὲν αἰσθάνεσθ' ἐκ τοιαύτης ὅτι πρόκειτ' ἀδρανεῖας  
συμφορὰ δεινὴ τὰ ἔλθῃ ἢ φρικώδης μαρασμός;  
'Επεγέρθητε, διότι δὲν προσμένουν οἱ καιροί,  
ἀντηγεῖ ἐκ τῆς Νισούσης αἰματοσταγῆς φωνή.

"Ελληνας! ἐγγηγορεῖτε,

πρὶν σφαγῆν φρικτῆν ἐκ νέου εἰς ὁμοεθνεῖς ἰδῆτε.

"Ἐγχετε ξύλινα τεῖχη, ἅτινα εἰς τοὺς αἰῶνας  
πάντας ἔγειραν τοῦ ἔθνους ἀπροσδόκητος σωτήρ,  
καὶ μεγαλοτόλμους ναύτας μὲ τοὺς σιδηροὺς μυνῶνας  
τ' ἀκοντίσσωσιν ἐκ νέου δυναμένους ὑγρὸν πῦρ·  
Ἴδε πῶς τὴν τριαιάναν του ἀνυψοῖ ὁ Ποσειδῶν,  
τοὺς ἐγθροῦς δὲ καταπλήττει βροντερῶς ἀραφῶνῶν·

"Ελληνας! ἐγγηγορεῖτε"

τοῦ Αἰγαίου πάντος πρέπει κύριοι τὰ καταστῆτε.

Πότε, πότε συναγεῖρας στρατιῶν τῶν Πανελλήνων  
ἡγεμῶν μεγαλοπράγμων πρὸς τὸ ἔθνος θὰ στραφῇ,  
καὶ τοῦ Ἀξιοῦ τὸ ρεῖθρον ἔπαθλον λαμπρὸν προτείων  
πρὸς τοὺς ἀδελφούς τῶν ὕλων οὕτω θέλει ἐκφρασθῆ;  
'Ἐὰν ἡ Μακεδονία δὲν γενῇ Ἑλληνική,  
'Ἐλλην στρατιώτης πᾶλλον δὲν ἐν' ἄξιος τὰ ζῆ.

Εἰς τοιαύτην γῆν ἀγίαν

πᾶς ὀπίτης τ' Ἀλεξάνδρου πρέπει γάγῃ τὴν ἀνδρείαν.

### Ἄντων. Γ. Ἄντωνιάδης.

**Αὐτόματος ἰατρός.**—Περὶ πρωτοφανοῦς αὐτομάτου νεωστὶ ἐκτεθέντος ἐν Ὀλλανδίᾳ πληροφοροῦμεθα τὰ ἑξῆς· Τὸ μηχανήμα, ὅπερ ἐξωτερικῶς παριστᾷ τὴν μορφὴν ἰατροῦ μὲ φανοῦς περιέχει εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος τοῦ ἰατροῦ τούτου διάφορους ὁπᾶς ἄνωθεν τῶν ὁποίων ὑπάρχει τὸ ὄνομα τῆς σχετικῆς νόσου. Ἐὰν π. χ. ὁ ἀσθενὴς πάσχει ἀπὸ κεφαλαλγίας ἢ ἀπὸ ταινίαν, ρίπτει μίαν δεκάραν εἰς τὴν σχετικὴν ὀπὴν, ὅποτε ταυτοχρόνως πίπτει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δεξιῶν ἰατρικοῦ ἀλανθάστου. Ἡ πελατεία τοῦ νέου τούτου Ἀσκληπιοῦ δὲν εἶνε μικρά, καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ συμβουλευόνται τὸν ἰατρὸν ἀπλῶς χάριν περιεργείας, διὰ τοῦτο προσφέρει καὶ ποτά, ἰδίως κατὰ τοῦ στομαχοπόπου, ἀποτελούμενα ἀπὸ οἶνοπνευματώδη ἐκχυλίσματα διαφόρων πικριζουσῶν εὐγεύστων φυτικῶν οὐσιῶν.

## Ο ΕΡΩΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΛΙΕΡΟΥ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

### ΠΡΑΞΙΣ Β'

#### ΣΚΗΝΗ Α'

Θρούμπης καὶ Σοφούλα

Σοφούλα. Καὶ δὲν μοῦ λέτε δά, ἀφέντη, τί τοὺς θέλετε τοὺς τέσσαρους γιαιτρούς; Δὲν φθάνει ἓνας γιὰ νὰ στείλῃ ἓναν ἄνθρωπο εἰς τὸν ἄλλο κόσμον;

Θρούμπης. Ἐσὺ νὰ μὴ μιλῆς. Τέσσαρες συμβουλαὶ ἀξίζουν καλλίτερα ἀπὸ μίαν.

Σοφούλα. Καλὸς εἶνε ὁ λόγος σας, μὰ λέγω μαθὲς πῶς ἡ κόρη σας ἤμποροῦσε, θαρρῶ, πολὺ καλὰ νὰ πεθάνῃ καὶ χωρὶς τὴν βοήθεια τῶν ἐξοχωτάτων.

Θρούμπης. Βρὲ καὶ μήπως οἱ ἱατροὶ θανατοῦν τοὺς ἀνθρώπους;

Σοφούλα. Ἄμ' ἔχει καὶ λόγο; Ἐγὼ ἤκουσα μίαν φορὰ ἓναν ποῦ ἔλεγε, καὶ ὄχι μὲ λόγια μόνο, ἀλλὰ καὶ μὲ πράγματα, πῶς δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν: Ὁ κύριος Θρούμπης π.χ. (ὁ λόγος τὸ λέει), ἀπέθανε ἀπὸ διάρροια ἢ ἀπὸ πανοῦκλα (ὁ μὴ γένοιτο), ἀλλὰ πρέπει νὰ λέμε: Ὁ κ. Θρούμπης (ὁ δὲ ἀπ' τὴν εὐγενία σας), ἀπέθανε ἀπὸ τέσσαρας γιαιτρούς καὶ δυὸ σπετσιέριδες.

Θρούμπης. Σιωπή! Νὰ μὴ σὲ ξανακούσω ἄλλη φορὰ νὰ ὑβρίζῃς τοὺς κυρίους ἱατρούς.

Σοφούλα. Μὰ τὴν πίστι μου, ἀφέντη, ἔτσι νὰ ἔχωμε καὶ οἱ δύο τὴν ὑγεία μας καὶ νὰ σὰς χαρίξῃ ὁ Θεὸς τὴν κόρη σας, ἤξεύρετε τί ἔπαθε ταῖς προάλλαις ἡ γάτα μας; Ἡ καυμένη ἢ Ψιψίνα ἐπήδησε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ δῶμα κάτω εἰς τὸ δρόμο, καὶ ἐπέρασαν τρεῖς μέρικις ὀλόκληραις χωρὶς νὰ βάλῃ τίποτε εἰς τὸ στόμα της ἀπὸ τὸ κτύπημα, οὔτε νὰ κουνήσῃ τὸ πόδι της οὔτε καὶ τὸ νύχι της. Τέτοιο κτύπημα ἔπαθε ἡ καυμένη. Αἴ, κύτταξε τώρα μίαν φορὰ τί θὰ εἶπῃ νὰ ἦναι κἀνένας τυχερός. Ἄν ὑπῆρχαν καὶ γάταις ἱατροί, ὅπως ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ἱατροί, τετέλεστοι ἢ καυμένη ἢ Ψιψίνα! θὰ τῆς ἐδιναν καὶ αὐτῆν καθάρσια, φλεβοτομίας καὶ τὰ λοιπὰ καί, πολλὰ τὰ ἔτη σας!

Θρούμπης. Σοῦτ' αἰσιπὴ! σκασμός, σοῦ λέγω. Κύτταξε ἐκεῖ τί αὐθάδεια! Ἄ! νὰ τοὺς, ἔρχονται.

Σοφούλα. Προσέξτε, ἀφεντικό, τώρα θὰ τοὺς ἀκούσετε καὶ θὰ πάρετε παράδειγμα. Θὰ σὰς εἰποῦν λατινικὰ πῶς ἡ κόρη σας εἶναι ἄρρωστη.

#### ΣΚΗΝΗ Β'

Βδελλοπρεπῆς, Ἐμπλαστριάδης, Κλυστροφθορίδης, Καθαροδιάτωρ, Θρούμπης καὶ Σοφούλα

Θρούμπης. Αἴ, λοιπόν, ἐξοχώτατοι, τὴν εἶδατε; Βδελλοπρεπῆς. Εἶδομεν, ἐξήτάσαμεν, ἐπεσκέφθημεν καὶ παρετηρήσαμεν τὴν ἀσθενῆ καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐγκλείονται ἐν αὐτῇ πολλαὶ ἀκαθαρσίαι.

Θρούμπης. Πῶς τὸ εἶπατε; Ἡ κόρη μου εἶναι πολὺ παστρική.

Βδελλοπρεπῆς. Τούτέστιν ἤθελον νὰ εἶπω ὅτι ἔχει εἰς τὸ σῶμά της πολλὰς ἀκαθαρσίας, ἤγουν ὑγρά διεφθαρμένα.

Θρούμπης. Ἄ! τώρα ἐκατάλαβα.

Βδελλοπρεπῆς. Ἀλλά... πρέπει νὰ συνδιασκεφθῶμεν μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλφων.

Θρούμπης. Γρήγορα, καθίσματα εἰς τοὺς ἐξοχωτάτους!

Σοφούλα (πρὸς τὸν Βδελλοπρεπῆ). Ἄ! ἐξοχώτατε, εἰδῶ λοιπὸν σὰς ἔχομε καὶ σὰς!

Θρούμπης (πρὸς τὴν Σοφούλαν) Μπα! καὶ πῶς γνωρίζεις ἐστὶν τὸν κύριον Βδελλοπρεπῆ;

Σοφούλα. Τὸν εἶδα προχθὲς εἰς τῆς φιληνάδας τῆς ἀνεψιᾶς σας.

Βδελλοπρεπῆς. Πῶς ἔχει ὁ ἀμαξηλάτης της;

Σοφούλα. Λαμπρὰ, κύριε. Τὰ ἐτέντωσε.

Βδελλοπρεπῆς. Ἀπέθανε;

Σοφούλα. Ἐτσι νάχωμε καλὴ ὥρα.

Βδελλοπρεπῆς. Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν.

Σοφούλα. Πιθανὸν νὰ μὴ ἦναι δυνατόν, εἶναι ὅμως ἀληθινόν.

Βδελλοπρεπῆς. Δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀπέθανε, σοῦ λέγω.

Σοφούλα. Καὶ ἐγὼ σοῦ λέω πῶς ἀπέθανε καὶ τὸν ἔθαψαν.

Βδελλοπρεπῆς. Λέγετε ψεύματα, ἀπατάσαί.

Σοφούλα. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μμάτια μου, σὰν καλὴ ὥρα ποῦ σὰς βλέπω.

Βδελλοπρεπῆς. Εἶναι ἀδύνατον. Ὁ Ἰπποκράτης λέγει, ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ νοσήματα λήγουσι τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν ἢ τὴν εἰκοστὴν πρώτην καὶ ὅμως αὐτὸς ἠσθένησε πρὸ 8 μόλις ἡμερῶν.

Σοφούλα. Ὅτι θέλει ἄς λέγῃ ὁ Ἀποκράτης. Δὲν θὰ τοῦ περάσῃ, δὲν θὰ τοῦ περάσῃ. Ὁ ἀμαξηλάτης ἀπέθανε γιὰ τὸ πείσμα του. Καὶ νὰ τοῦ τὸ πῆτε τοῦ Ἀποκράτη νὰ τὸ ξέρῃ.

Θρούμπης. Σώπαινε πλέον, γλωσσοῦ. Αἴ, τώρα ἄς πηγαίνωμεν πλέον διὰ ν' ἀφήσωμεν τοὺς κυρίους. Ἐξοχώτατοι σὰς παρακαλῶ νὰ σκεφθῆτε ὅλοι μαζῇ διὰ νὰ εὐρεθῇ ὁ καλλίτερος τρόπος τῆς θεραπείας. Καὶ μολοντί δὲν πληρόνουν συνήθως ἐμπρός, ἐγὼ ὅμως διὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσω, σὰς πληρόνω ἀπὸ τώρα. Νά, λάβετε....

(Δίδει γράμματα πρὸς τοὺς ἱατρούς, ἐξ ὧν ἕκαστος λαμβάνων ὑποκλίνει κατὰ διάφορον τρόπον).

#### ΣΚΗΝΗ Γ'

Ἐμπλαστριάδης, Βδελλοπρεπῆς, Κλυστροφθορίδης, καὶ Καθαροδιάτωρ,

(Κάθονται βήχοντες).

Ἐμπλαστριάδης. Ἡ πόλις μας, κύριοι συναδέλφοι, παραμεγάλωσε καὶ ὅταν ἓνας ἱατρός ἀρχίξῃ κάτι τι νὰ τσιμπᾷ ἀπὸ τὴν πελατεῖαν του, πρέπει νὰ ἔχῃ πόδας σιδηροῦς διὰ νὰ μὴ κουράζεται.

Βδελλοπρεπῆς. Ἐγὼ ἓνα γαϊδουράκι, κύριοι, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἦναι κἀνέας πολὺ σκληρὸς διὰ νὰ μὴ τὸ θαυμάσῃ. Δὲν ἤμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί δρόμους ποῦ τοὺς κάμνει καθημέραν.

Ἐμπλαστριάδης. Τί εἶναι αὐτὸ ἐμπρός εἰς τὸ μουλάρι μου! Αὐτό, κύριοι, οὐδέποτε ἐκουράσθη, οὐδέποτε.

Βδελλοπρεπῆς. Ἀκούσατε νὰ ἰδῆτε τί δρόμους ἔκαμε σήμερον τὸ γαϊδουράκι μου. Κατ' ἀρχὰς διηθύνθη καθ' εὐθείαν εἰς τὸ Ναυπηγεῖον, εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου εἶναι ἐκεῖ ἀπέναντι. Ἀπὸ τὸ Ναυπηγεῖον, μίαν καὶ δύο εἰς τὸ Παυσίλυπον ἀπὸ τὸ Παυσίλυπον εἰς τὴν ἀποβάθραν, δηλαδὴ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀπέναντι οἰκίας, ἀπὸ καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τ' Ἀναβατούσικα. Ἀπὸ τ' Ἀναβατούσικα εἰς τὸν Βροντάδον, πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἀπὸ τὸν Βροντάδον εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον.

ἀπὸ τὸ Πτωχοκομεῖον εἰς τὴν Ἄνω Πόλιν, ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰ Βαπόρια· ἀπὸ τὰ Βαπόρια ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐδῶ πάλιν θὰ τραβήξω κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Μῶλον.

Ἐμπλαστριάδης. Τὸ ἰδικόν μου μουλάρι ἔκαμε σήμερον ὄλον αὐτὸν τὸν γύρον, τὸν ὅποιον εἶπες, καὶ περιπλέον ἐπῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα ἀσθενῆ μου εἰς τὴν Νεάπολιν.

Βδελλοπρεπής. Ἀληθινά, δὲν μὲ λέγετε, ποῖαν μερίδα ἀσπάζεσθε σεῖς εἰς τὴν φιλονεικίαν τῶν δύο ἰατρῶν, Θανατιάδου καὶ Ἐμετοχαροῦς; Διότι εἶναι ὑπόθεσις, ἢ ὅποια διαίρει εἰς δύο ὄλον τὸ σῶμά μας, δηλαδὴ τὸ ἰατρικόν.

Ἐμπλαστριάδης. Ἐγὼ εἶμαι μὲ τὸν Θανατιάδην. Δὲν λέγω ὅτι ἡ γνώμη τοῦ δὲν ἐθανάτωσε τὸν ἀσθενῆ καὶ ὅτι ἡ γνώμη τοῦ Ἐμετοχαροῦς δὲν ἦτο βεβαίως πολὺ καλλιτέρα· ἀλλὰ τέλος πάντων ἔχει ἀδικον, ὡς πρὸς τὰς περιπτώσεις καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τολμήσῃ νὰ ἔχῃ διάφορον γνώμην ἀπὸ τὴν γνώμην τοῦ ἀρχαιότερου τοῦ. Τί λέγετε, σεῖς;

Βδελλοπρεπής. Καὶ βεβαία· ἔχει καὶ λόγον; Ὁ ἰατρὸς πρέπει πάντοτε νὰ ἐκπληρῆ τοὺς τύπους, καὶ ἀδιάφορον τί θὰ συμβῆ.

Ἐμπλαστριάδης. Ὅσον δι' ἐμέ, ἄ! εἶμαι αὐστηρότατος κατὰ τοῦτο· εἶμαι ἀκαμπτος ὡς γραμματική, ἐκτός ὅταν εὐρισκώμεθα μεταξὺ φίλων. Μίαν ἡμέραν, ἐνθυμούμαι, μᾶς προσεκάλεσαν εἰς συμβούλιον. Ἡμεθα τρεῖς ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἕνας ἰατρὸς ἐπαρχιώτης, δηλ. ἀπὸ μίαν τῶν Κυκλάδων, Ἐγὼ λοιπὸν ἐστάθην καὶ ἐπέμεινα καὶ δὲν ἀφῆκα νὰ γίνῃ τίποτε. Οὔτε συμβούλιον, εἶπα, οὔτε συζήτησις. Ἡ τὰ πράγματα θὰ γίνουσι μὲ ὄλους τοὺς τύπους, ἢ θὲν θὰ γίνῃ τίποτε. Οἱ συγγενεῖς τῆς ἀσθενοῦς ἔκλαιαν, ἔτρεχαν ἐπάνω, κάτω... Καὶ τὸ νόσημα ἐπροχώρει μὲ τὰ τέσσαρα. Ἐγὼ ὅμως τίποτε! Δὲν τὸ ἐνοοῦσα οὔτε μία τρίχα! Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀσθενὴς ἀπέθανεν ἀνδρείως κατὰ τὸ διάστημα τῆς φιλονεικίας ταύτης.

Βδελλοπρεπής. Λαμπρά! Ἀνάγκη νὰ διδάξωμεν τέλος πάντων τοὺς ἀνθρώπους πῶς πρέπει νὰ ζῶσι καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀμάθειάν των.

Ἐμπλαστριάδης. Καὶ βεβαία. Τί διάβολον! Ὁ ἀποθαμμένος εἶναι ἕνας ἀποθαμμένος καὶ τίποτε περισσότερον. Ὅταν ὅμως παραβιασθῆ εἰς τύπος, φαντασθῆτε τί διατάραξις ἐπέρχεται εἰς ὀλόκληρον τὸ ἰατρικόν σῶμα.

#### ΣΚΗΝΗ Δ'.

Θρούμπης καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Θρούμπης. Ἐξοχώτατοι, ἡ ἀσθένεια τῆς κόρης μου αὐξάνει· σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ εἰπῆτε τί ἀπεφασίσατε.

Ἐμπλαστριάδης (πρὸς τὸν Βδελλοπρεπῆ). Ὅριστε, κύριοι, ὑμεῖς.

Βδελλοπρεπής. Ὅχι δά, ὀρίστε ὑμεῖς πρῶτος ὀμιλήσατε.

Ἐμπλαστριάδης. Καλέ, τί λόγος!

Βδελλοπρεπής. Δὲν θὰ ὀμιλήσω πρῶτος ἐγώ.

Ἐμπλαστριάδης. Κύριε...

Βδελλοπρεπής. Κύριε...

Θρούμπης. Αἰ, τέλος πάντων, κύριοι, παρακαλῶ, ἀφήσατε ὄλας αὐτάς τὰς ἐθιμοταξίας, καὶ σκεφθῆτε ὅτι ἡ περίστασις εἶναι κατεπείγουσα.

(Δαλοῦν καὶ οἱ τέσσαρες συγχρόως).

Ἐμπλαστριάδης. Ἡ ἀσθένεια τῆς θυγατρὸς σας!..

Βδελλοπρεπής. Ἡ γνώμη ὄλων τούτων τῶν κυρίων ἰατρῶν ὁμοῦ...

Κλυστρηφοριδῆς. Ἀ...α...φοῦ ἐσυ...συ...συ...ζη...ζη...τή...σαμεν μαζῆ ζῆ...ζῆ κα...κα...κα...λά.

Καθαροσιάτωρ. Διὰ νὰ μελετήσωμεν καὶ ἐξετάσωμεν...

Θρούμπης. Χριστὸς καὶ Παναγία! Ὅμιλήσατε ἕνας, ἕνας, ἐξοχώτατοι, παρακαλῶ μὲ τὴν σειράν.

Ἐμπλαστριάδης. Κύριε Θρούμπη. Ἐσκέφθημεν ἐπὶ τῆς ἀσθενείας τῆς κόρης σας. Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι ἡ ἀσθένεια αὕτη προέρχεται ἀπὸ μίαν μεγάλην θερμότητα τοῦ αἵματος· συμπεραίνω λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ φλεβοτομηθῆ, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Βδελλοπρεπής. Καὶ ἐγὼ λέγω καὶ ὑποστηρίζω ὅτι ἡ ἀσθενεία τῆς εἶναι σῆψις ὑγρῶν προσληθούσα ἐξ ὑπερβολικῆς πολυφαγίας. Συμπεραίνω λοιπὸν, ὅτι πρέπει νὰ τῆς δοθῆ ἔμετικόν.

Ἐμπλαστριάδης. Διαβεβαιῶ καὶ ἰσχυρίζομαι ὅτι τὸ ἐμετικόν θὰ τὴν θανατώσῃ.

Βδελλοπρεπής. Καὶ ἐγὼ ὅτι ἡ φλεβοτομία θὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἐμπλαστριάδης. Τώρα θὰ μᾶς κάμετε δὰ πλέον καὶ τὸν ἐξυπνον!

Βδελλοπρεπής. Θὰ σοῦ τὸν κάμω βεβαία! καὶ ἐνοεῖται ὅτι θὰ σοῦ τὸν κάμω. Ἐλα νὰ παραβῶμεν, εἰς ὅ,τι ἐπιστήμην θέλεις. ἂν σοῦ βαστῆ.

Ἐμπλαστριάδης. Ἐξέχασες, φαίνεται, πῶς ἔκαμες προχθὲς μὲ τὰ ἰατρικά σου νὰ σκάσῃ ἐκεῖνος ὁ βαρκάρης.

Βδελλοπρεπής. Ἀμὲ σύ, ὅπου ἔστειλες ἀναυλα τὴν περασμένη Παρασκευὴν ἐκείνην τὴν δυστυχισμένη γυναικα;

Ἐμπλαστριάδης (πρὸς τὸν Θρούμπην). Σᾶς εἶπα τὴν γνώμην μου.

Βδελλοπρεπής (πρὸς τὸν Θρούμπην). Σᾶς εἶπα τὴν ιδέαν μου.

Ἐμπλαστριάδης. Ἐὰν δὲν φλεβοτομήσῃτε ἀμέσως τὴν κόρην σας, ἀποθνήσκει, τετέλεσται, ἐνθάδε κείται (ἀπέργεται).

Βδελλοπρεπής. Ἐὰν τὴν φλεβοτομήσετε, θὰ παύσῃ νὰ ζῆ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας (ἀπέργεται).

#### ΣΚΗΝΗ Ε'.

Θρούμπης. Κλυστρηφοριδῆς καὶ Καθαροσιάτωρ.

Θρούμπης. Ἐδῶ σὲ θέλω τώρα! Νὰ τὴν φλεβοτομήσῃς ἢ νὰ μὴν τὴν φλεβοτομήσῃς; Νὰ τὴν φλεβοτομήσῃς... Ὅχι, νὰ μὴν τὴν φλεβοτομήσῃς... Ἐγὼ τὰ ἐσάστισα. Κύριοί μου, ἐσεῖς τοῦλάχιστον σᾶς παρακαλῶ νὰ φωτίσετε τὸν νοῦν μου καὶ νὰ μοῦ εἰπῆτε χωρὶς κἀνένα πάθος, τί πρᾶγμα θεωρεῖτε καλλίτερον διὰ νὰ θεραπευθῆ ἡ κόρη μου.

Κλυστρηφοριδῆς (ὁμιλῶν βραδέως καὶ τραυλιζῶν). Κύ...ρι...ε εἰς τὰς τοι...αῦ...τας πε...ρι...στά...σεις, πρέ...πει νὰ β...αδί...ζῆ τις μετὰ πε...ρι...σκέ...ψε...ως καὶ νὰ μὴ κά...μη τί...πο...τε βι...α...στι...κά, κα...θό...σον τὰ σφάλ...μα...τα, τὰ ὁποῖ...α δύ...ναν...ται νὰ προ...κύ...ψω...σιν, ἔ...χου...σιν, ὡς λέ...γει ὁ Ἰπ...πο...κρά...της, πο...λὺ ἐπι...κιν...δύ...νους συ...νε...πέ...ας.

Καθαροσιάτωρ (ὁμιλῶν ταχέως καὶ συγκεχυμένως). Ναί, βεβαία, βεβαία. Χρειαζέται προσοχή, πολὺ προσοχή, κύριε μου, εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον πράττει τινάς· διότι ἡ ἰατρικὴ δὲν εἶναι παιζὲς γέλασε, δὲν εἶναι παιγ-

νίδι τῶν παιδιῶν. Ὅταν κάμῃς ἕνα λάθος, δὲν εἶναι ἐπιπετα εὐκόλον νὰ τὸ θεραπεύσῃς αὐτὸ τὸ λάθος. Αὐτὸ λέγεται experimentum periculosum. Διὰ τοῦτο λοιπὸν, κύριε μου, πρέπει νὰ συζητῆ κανεὶς προτύτερα τὰ πράγματα, ὅπως πρέπει, νὰ σταθμίζῃ καλῶς τὰς περιστάσεις, νὰ συμβουλευεῖται τὴν κρίσιν τῶν ἀσθενῶν, νὰ ἐξετάζῃ τὰ αἷτια τῆς νόσου καὶ νὰ μελετᾷ τὰ ἰατρικά, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μεταχειρισθῆ.

Θρούμπης (κατ' ἰδίαν). Ὁ ἕνας πηγαίνει· σὴν γελῶνα καὶ ὁ ἄλλος θαρρεῖ πῶς τὴν κνηγεῖν εἰ σὺλλυ.

Κλυστρηφοριδῆς. Λοιπὸν, κύ...ρι...ε, εἰς τὴν προ...κει...μέ...νην πε...ρί...στα...σιν, εὐ...ρί...σχω, ὅτι ἡ κό...ρη σας π...σχεῖ ἀπὸ χρο...νι...ον ἀ...σθέ...νει...αν καὶ δ...τι πι...θ...κ...νὸν νὰ κιν...δύ...νεύ...σῃ, ἐὰν δὲν τὴν βο...ηθῆ...σω...μεν. Καὶ τό...σῳ μᾶλ...λον, κα...κα...θ' ὅσον τὰ τὰ συμ...πτώ...μα...τά της δεῖ κνύ...σιν ὅ...τι ἔ...χει μέ...σα της κ...κ...πνοῦς καρ...θου...νο...ει...δεῖς καὶ δ...δρι...μεις, οἱ ὁ...ποῖ...σι τῆς κεν...τῶν τὴν μεμ...βρᾶ...νιν τοῦ ἐγ...κε...κε...φά...λου. Τὸ λοι...πὸν... αὐ...τός ὁ κα...πνός, τὸν ὁ...ποῖ...ον ὁ...νο...μά...ζο...μεν ἐλ...λη...νι...στί... ἀτ...μὸν, πα...ρά...γε...ται ἀπὸ σε...ση...πό...τα κο...κκ...λῶ...δη γλο...ῶ...δη ὑ...γρᾶ, τὰ ὁποῖ...α...α...α πε...ρι...έ...χον...ται εἰς τὴν κ...τω κοι...λί...αν.

Καθαροσιάτωρ (ὡς ἀνωτέρω). Βεβαία, βεβαία καὶ ἐπειδὴ τὰ ὑγρά αὐτὰ ἐγεννήθησαν ἐκεῖ καὶ ἐσάπησαν, ἕνεκα τοῦ πολλοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔμενον ἐκεῖ, ἀναψαν καὶ ἔλαβον αὐτὴν τὴν κακὴν ιδιότητα, ὥστε ὁ καπνὸς τῶν ἀναβάνει καὶ φθάνει εἰς τὴν ἐγκεφαλικὴν γῶραν.

Κλυστρηφοριδῆς. Τού...των λοι...πὸν οὐ...τως ἐ...χόν...των, διὰ νὰ ἐ...ξά...ζω...μεν, ἀ...πο...σπά...σω...μεν, ἀ...πο...χω...ρή...σω...μεν, ἀ...ρρι...ρέ...σω...μεν, ἐκ...κε...νώ...σω...μεν τὰ εἰ...ρη...μέ...να ὑ...γρᾶ, πρέ...πει νὰ με...τα...χει...ρι...σθῶ...μεν ἐν δρι...στή...ρι...ον κ...θάρ...σιν. Ἄλ...λά προ...η...γου...μέ...νωσ νο...μί...ζω, ὅ...τι δὲν βλά...πτει νὰ με...τα...χει...ρι...σθῶ...μεν με...ρι...κά κ...τα...πρα...ῦν...τι...κά φάρ...μα...κα, ἡ...γουν κ...τι κλύ...σμη...τά...κι...α μα...λα...κτι...κά καὶ συ...πτι...κά, καὶ κ...τι...σι...ρο...πά...κι...α δρο...σι...στι...κά νὰ τὰ πι...ῆ, μαζῆ μὲ τὸ τσάι της.

Καθαροσιάτωρ. Καὶ ὕστερον θὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ καθάρσιον καὶ τὴν φλεβοτομίαν, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν, συμφῶνως πρὸς τὴν ἀνάγκην.

Κλυστρηφοριδῆς. Ἦγουν νὰ συ...νευ...νοη...θῶ...μεν κα...λά, κύ...ρι...ε Θρούμ...πη. Δὲν θὰ εἰ...πῆ πῶς μὲ αὐ...τά τὰ ἰ...α...τρι...κά δὲν εἰ...ναι δυ...να...τὸν καὶ νὰ ἀ...πο...θά...νη ἡ κό...ρη σας. Πο...λὺ πι...θα...νὸν καὶ ν' ἀ...πο...θά...νη ἄλ...λά τοῦ...λά...χι...στον θὰ ἔ...χῃ...τε τὴν πα...ρη...γο...ρί...αν, ὅτι θ' ἀπο...θά...νη, μὲ δ...λους τοὺς τύ...πους.

Καθαροσιάτωρ. Προτιμότερον ν' ἀποθάνῃς, κύριε Θρούμπη, μὲ τοὺς κανόνες τῆς ἐπιστήμης, παρά νὰ θεραπευθῆς παρά τοὺς κανόνες της.

Κλυστρηφοριδῆς. Αὐ...τῆ εἰ...ναι ἡ εἰ...λι...κριν...γῆς γνώ...μη μας καὶ σᾶς τὴν δι...δο...μεν ἐξ ὄλης καρ...δί...ας.

Καθαροσιάτωρ. Σᾶς ὀμιλήσαμεν, ὅπως θὰ ὀμιλούσαμεν πρὸς τὸν ἀδελφόν μας τὸν ἴδιον.

Θρούμπης (πρὸς τὸν Κλυστρηφοριδῆν τραυλιζῶν ὡς αὐτός). Σᾶς εὐ...χα...ρι...στῶ σας καὶ τα...πει...νό...τα...τος δοῦ...λός σας.

(Πρὸς τὸν Καθαροσιάτωρ ὁμιλῶν ταχέως ὡς αὐτός).

Σᾶς εἶμαι, κύριε Καθαροσιάτωρ, πολὺ ὑποχρεωμένος διὰ τὸν κόπον, ὅπου ἐλάβετε. (Οἱ ἰατροὶ ἀπέργονται).

#### ΣΚΗΝΗ Σ'.

Θρούμπης. Καὶ νὰ με πάλιν, ἂν θέλετε νὰ ἡξεύρετε, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ὅπου ἦμουν καὶ πρὶν, καὶ ἀκόμη χειρότερα. Βρὲ ζεύρεις τί μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν; αἰ; Μὰ τὴν πίστιν μου! δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἰδέα. Κ' ἔτσι ἀπελισμένος, κ' ἔτσι χαμένος. Θὰ ὑπάγω κ' ἐγὼ ν' ἀγοράσω κἀνένα ματζούνι καὶ θὰ τῆς δώσω νὰ τὸ φάγῃ. Πολλοὶ ἀνθρώποι ἰατρεύθησαν ἀπὸ τὰ ματζούνια καλῶς ἦκουσα νὰ λέγουν. Στάσου καὶ νὰ ἰδῆς.

#### ΣΚΗΝΗ Ζ'.

(Δευτέρα εἰσοδος γοροῦ).

Θρούμπης, εἰς ἐμπειρικὸς ἰατρός.

Θρούμπης (κροθῶν τὴν θύραν τοῦ Ἐμπειρικοῦ). Ἀνοίξτε, κύριε φαρμακοποιε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε ἕνα ποτηράκι ματζούνι καὶ νὰ σᾶς τὸ πληρώσω ἀμέσως.

Ὁ Ἐμπειρικὸς (ἄδει).

Ἀκούσετε, Ἀμερικὴ κ' Εὐρώπη καὶ Ἀσία, ἀκούσετε τὰ θαύματα τοῦ γιαιτρικοῦ μου ποῖα, Κι' ἂν τὰ νερά της ἐξαφῆναι ἢ θάλασσα χρυσώσῃ, κ' ἡ θάλασσα δὲν θὰ φθάνῃ ποτὲ νὰ τὰ πληρώσῃ. Τόσαις ἀρρώστιας ἡμπορεῖ ἀλάνθαστα νὰ γιάνῃ, ποῦ ἕνα χορόν νὰ μετῶς καὶ πάλι νὰ μὴ φθάνῃ.

Συνάχη, βρογχίτη, λαιμό, διφθερίτη, κασιδά, κοκκίτη, βλογιά, μηνιγγίτη, πανούκλ' ἀνεγούλα, ποδάγρα, σκορδοῦλα, χολέρα, καρκίνο, καὶ τοῦτο κ' ἐκεῖνο, καὶ ἄλλα πολλά, καὶ ἄλλα πολλά. Τὰ χρόνια πληθθαίνει, γιαιτρεῖται, μορφαίνει χαρίζεται, ὅς τοὺς γέροντας νιάτα καὶ βίζει μυαλά, καὶ βίζει μυαλά. Ὡ τέρως τεράτων! ποῖος τ' ἄκουσ' αὐτό! Ὡ θαῦμα θαυμάτων μαντζούνι φοικτό!

Θρούμπης. Τί λόγος! ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω, κύριε μου, ὅτι ὄλον τὸ χρυσὸν τοῦ κόσμου δὲν φθάνει διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ μαντζούνι σας· ἀλλὰ, τέλος πάντων, πάρετε τώρα αὐτὸ τὸ νομισματάκι τῶν τριάνττ λεπτῶν, ἐὰν εὐαρεστήσῃ.

Ὁ Ἐμπειρικὸς (ἄδει).

Ποῖος εἶδε τέτοιο θησαυρὸ ποτὲ νὰ τὸν γυρίζουν, τόσῳ φθονῶ νὰ τὸν πωλοῦν ποῦ ἴσῃν νὰ τὸν χαρίζουν; Πάρτε μαντζούνι πάρτε, ὅπου νὰ μὴ σᾶς μέλη ὅσαις ἀρρώστιας ὁ Θεὸς ἐπάνω σας κ' ἂν στέλλῃ.

Συνάχη, βρογχίτη, λαιμό, διφθερίτη, κασιδά, κοκκίτη, βλογιά, μηνιγγίτη, πανούκλ' ἀνεγούλα, ποδάγρα, σκορδοῦλα, χολέρα, καρκίνο, καὶ τοῦτο κ' ἐκεῖνο, καὶ ἄλλα πολλά, καὶ ἄλλα πολλά.

Τὰ χρόνια πληθαίνει,  
γιατρεύει 'μορφαίνει,  
χαρίζει δροσάτα,  
'ς τούς γέροντας νιάτα  
καί βάζει μυαλά,  
καί βάζει μυαλά.  
'Ω τέρας τεράτων !  
ποιὸς τ' ἄκουσ' αὐτό !  
'Ω θαῦμα θαυμάτων !  
μαντζοῦνε φρικτό !

ΣΚΗΝΗ Η'.

(Οἱ ὑπηρέται τοῦ 'Ρμπερικκοῦ γορευόουσι).

Τέλος τῆς Β' πράξεως.

Μετάφρασις Ι. Φρ.

## ΠΟΙΚΙΛΑ—ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

### Ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Κατὰ τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης» διηγεῖται ὁ ἰατρός Κουβίνος πρωτοφανές φαινόμενον, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἔλαβε χώραν ἐν τινὶ σωφρονιστηρίῳ. Εἰς ἐκ τῶν φυλακισμένων κατέπιε σιδηροῦν κοχλιάριον, ὅπερ ἐξήγαγον ἐκ τοῦ στομάχου του δι' ἐγχειρήσεως. Δέκα ἡμέρας μετὰ ταῦτα κατέπιεν ἐν θερμόμετρον τοῦ μεγίστου, διὰ τοῦ ὁποίου καθημερινῶς ἐμέτρων τὴν θερμοκρασίαν του μετὰ τὴν ἐγχειρήσιν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ σωφρονιστηρίου. Τὸ θερμόμετρον ἦτο κατεσκευασμένον ὀλόκληρον ἐξ ὑάλου, καὶ εἶχε μῆκος μὲν 113 χτμ. πάχος δὲ 6 χτμ. Μετὰ ἑννέα ἡμέρας ἐξήγαγον καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ στομάχου τοῦ φυλακισμένου. Τοῦτο ἐδείκνυε μεγίστην θερμοκρασίαν 38,7 κελσίου. Ἐν ὅσῳ τὸ θερμόμετρον εὐρίσκειτο ἐντὸς τοῦ σώματος, ἔθεωρεῖτο ὁ ἀσθενὴς τακτικώτατα ὑπὸ τὴν ἀμασχάλην ἢ ὑψίστην θερμοκρασίαν τῆς ἀμασχάλης ἦτο 37,2 β. κελσίου. Διὰ τοῦ ἀσυνήθους τούτου τρόπου ἐγένετο δυνατόν νὰ ἐξακριβωθῇ ἢ ἐστωρικῆ θερμοκρασία τοῦ σώματος. Ὁ ἀσθενὴς ἀνέκτισε τὴν ὑγίαν του καὶ μετὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἐγχειρήσιν.

**Ἀξιομίμητον παράδειγμα.**—Αἱ γυναῖκες ἐν Κιγκινάτῃ ἐξετέλεσαν πρὸ ὀλίγου ἀστεῖον καὶ περιέργον ἔργον ἡμέραν τινὰ παρουσιάσθησαν 100 γυναῖκες κομφῶς, ἀλλ' ἀπλῶς ἐνδεδυμέναι, ὀπλισμέναι μὲ σάρωθρα εἰς τὴν κυριώτεραν ὁδὸν τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν ἤρχισαν νὰ καθαρίζωσι μετὰ μεγάλης σπουδῆς. Οἱ θεαταί, οἵτινες καθ' ὁμάδας συνηθοῖζοντο περὶ αὐτὰς τὰς παρώτρυνον μᾶλλον διὰ τῆς ἐπιδοκιμασίας των. Ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἦσαν ὅλαι αἱ κυριώτεραι ὁδοί, πρῶτην φορὰν μετὰ παρέλευσιν 6 μηνῶν, καθαραί. Αἱ τολμηραὶ αὗται γυναῖκες κατάρθωσαν τὸν σκοπὸν των, διότι οἱ πατέρες τῆς πόλεως ἠσχύνησαν τόσον πολὺ, ὥστε ἀπεφάσιζαν ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως.

**Ἐκ τῆς ἐν Τουρίνω βιβλιοθήκης τοῦ νοσοκομείου ἐδανείσθη βοηθὸς τις τοῦ νοσοκομείου ὀνόματι Βικαρέλης διάφορα ἰατρικὰ βιβλία.** Ὅτε ἤνοιξεν ἐν ἐξ αὐτῶν εὔρε μετὰξὺ τῶν φύλλων τοῦ βιβλίου τὸ ποσὸν τῶν 40,000 lire εἰς χαρτονομίσματα. Τὸ βιβλίον κατὰγεται ἐκ τῆς ἰδιωτικῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἰατροῦ Γιορδάνο, ὅστις διὰ διαθήκης εἶχε καταλίπει τὴν βιβλιοθήκην του εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

**Ῥὰ μέλινα.**—Ἐσχάτως παρετηρήθη ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅτι αἱ νῆσοι κτηματὸς τινος ἐγέννων φά, ὧν ὁ

κρόκος ἀντὶ νὰ ἔχη τὸ σύνθετος κίτρινον χρῶμα, ἦτο μέλας, χωρὶς ἢ γεῦσις αὐτῶν νὰ γίνῃ δυσάρεστος. Ἐξήτασαν τὸ πρᾶγμα καὶ εὗρον τὴν ἐξῆς ἐξήγησιν. Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τρώγουσιν αἱ νῆσοι πολλὰ βαλανίδια, ἅτινα ὡς γνωστὸν περιέχουσι πολλὴν τανίνην. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κρόκοι ἀφθονοῦσι σιδήρου, φαίνεται ὅτι εἰς τὰ φά ταῦτα παράγεται ἔνωσις σιδήρου καὶ ταννίνης, ἔχουσα χρῶμα μέλαν. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον λαμβάνει χώραν ὡς γνωστὸν καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς μελάνης.

**Τὸ μέγιστον μέρος** τῶν πολυτίμων μετάλλων, ἅτινα ἐξάγονται ἐτησίως καταναλίσκεται εἰς κατασκευὴν νομισμάτων, ἀλλὰ καὶ ἡ βιομηχανία ἔχει χρεῖαν τῶν μετάλλων τούτων πρὸς κατασκευὴν διαφόρων πραγμάτων τῆς καθημερινῆς χρήσεως τῆς πολυτελείας. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκθεσιν τοῦ Ἀμερικανοῦ διευθυντοῦ τοῦ νομισματοκοπέου, ἡ βιομηχανία τῶν πολυτίμων μετάλλων κατηνάλωσεν ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τὸ ἔτος 1894 78,500 χγρ. χρυσοῦ καὶ 802,000 χγρ. ἀργύρου. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ τούτου ἀνέρχεται εἰς 262 ἑκατ. φρ. τοῦ δὲ ἀργύρου εἰς 166 ἑκατ. Ἡ γερμανικὴ βιομηχανία κατηνάλωσε 15,000 χγρ. χρυσοῦ καὶ 100,000 χγρ. ἀργύρου, ἡ δὲ Ἀγγλία 17:000 χγρ. χρυσοῦ καὶ 80,000 χγρ. ἀργύρου. Ἐν γένει ἡ βιομηχανία καταναλίσκει τὸ ἐν τρίτον περίπου τῆς ἐτησίας παραγωγῆς τοῦ χρυσοῦ καὶ τὸ ἐν ἕκτον τῆς ἐτησίας παραγωγῆς τοῦ ἀργύρου. Ἐνεκα τῆς πτώσεως τῶν τιμῶν τοῦ ἀργύρου. ἡ βιομηχανία τῶν ἀργυρῶν ἀντικειμένων ἔλαβε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μεγάλας διαστάσεις.

## ΓΝΩΜΑΙ

Οἱ ἐντιμοὶ σπανίως ἐπικαλοῦνται τὴν τιμὴν των.

Μπεθῶ.

Τὴν ἀξίαν μιᾶς συμβουλῆς δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν ἀφοῦ τὴν ἀκολούθησωμεν. Ἀλλὰ τότε εἶνε πολὺ ἄργα.

Κουφούκιος

Ἡ γυναῖκα ἓνα ἔχει ἐλάττωμα. Ἀγαπᾷ περισσύτερον ἀπὸ τὸ κάθε τι τὸν ἑαυτὸν της.

Βρετανικὴ παροιμία.

## ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

**Τὸ θαῦμα τῆς ἁγίας Βαρβάρας.**—Γενικὴ συζήτησις εἰς τῆς γειτονίας τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸ θαῦμα τοῦ ἔκαμεν ἡ Ἀγ. Βαρβάρα εἰς τὸν Πειραιᾶ.

— Φαντασθῆτε, ἔλεγε κάποιος, ὅτι ἓνα κορίτσι ποῦ ἦτο χρόνια παράλυτον ἄρχισε νὰ παίζη πιάνο !

— Τὸ θαῦμα θὰ ἦταν εἶπε κάποιος, τρέφων ἄγριον μῖσος πρὸς τὸ ὄργανον αὐτό, τὸ ὁποῖον τοῦ στερεῖ τὰ τρία τέταρτα τοῦ ὑπνου του, τὸ θαῦμα θὰ ἦταν σωστό, ἂν ἡ Ἀγ. Βαρβάρα... ἔκαμε παράλυτες ὅλες ὄσαις παίζουσι πιάνο !

## “ΙΡΙΣ”

Ὑπὸ τὸν τίτλον ΙΡΙΣ ἐκδίδεται ἐν Βουκουρεστίῳ ὑπὸ τοῦ κ. Ζαχαρία Π. Σαρδέλλη ἔγκριτος ἐφημερίς. παρακολουθοῦσα μετὰ πατριωτισμοῦ ἀπὸ ἐτῶν πᾶσαν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι καὶ τῇ δούλῃ πρόοδον, ἐνθαρρύνουσα κατὰ δύναμιν πᾶσαν ἐθνικὴν βλίψιν.

Τὴν ΙΡΙΔΑ τοῦ Βουκουρεστίου καὶ ἡμεῖς συνιστῶμεν θερμῶς τοῖς ἀναγνώσταις καὶ συνδρομηταῖς μας.

Τύποις «Νομικῆς»